

SMĚRNICE

pro drobnou práci v Charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec pro drobnou práci v Katol. akci.

R o č n í k I.

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci

ze dne 22. září 1928, č. 15.792.

Vydává

univ. profesor **Dr. Jan Hejčl**, papežský prelát,
místopředseda Diecéšní rady Katolické akce.

Řídí

Dr. Bedřich Vašek,
jednatel Diecéšní Katolické akce.

Administraci a expedici vedou

Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie
v Přerově (Morava), Šířava 7.

V Přerově 1929.

OBSAH

I. ročníku „Směrníc“.

Nutnost laické výpomoci v duch. správě	1
S odvahou a s důvěrou!	2
Neodsuzujme!	2
Má první návštěva	3
Zprávy z periferie	39, 42, 47
Několik pokynů pro návštěvy ve službách duch. správy	4, 11, 14
Kterak pěstovati dobro	5, 9
Almužna	9
Bytová otázka	13
V moderní sakristii	21
Manželská rozluka	25
Růžanec	31
U telefonu	37
Můj pomocník ve farnosti	5
Moderní katechese	6
Blíží se zima. Pamatujte na chudinu	7
Markétka	8
Dětské besídky	8, 12, 16
Hrdina blíženecké lásky	10, 13
Mikulášská a vánoční nadílka	12
Pro vítězství Ježíše Krista Krále	12
Tři zásady pro karitativní činnost	13
Co se musí vyslechnouti	15
Zpráva ze SSTJ a SSO	16
Pravý duch laické výpomoci v duchovní správě	17
Maruška	17
Kdo je dobročinností hoden?	19
Matky na plese	19
Varujeme před sektářskými tiskovinami	20
Buď důsledný na cestě za Místrem!	21
Jak se vystříhati klamů	29
Jak sloužiti užitečně Kristu Králi	41
Přijď království tvé!	22
Matka	22
Knihla, jež je programem	23
Zásady požehnaného apoštolátu	25
Tulák	26
Skříňka na zaopatřování	27
Tiskový apoštolát	28
Upozornění	28
Apoštol velkoměsta dr. Sornemschein	29
Několik otázek a odpovědí	31, 36, 44
Naším dítětem, malým i velkým	32

Skutky duchovního milosrdenství	33
Apoštolát smíru	33
»Lump«	34
Čtyřicet korun. Co s nimi?	35
Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!	37
Laický apoštolát	39
Dvě novinky z »Edice Smíru« .	40
Milosrdná láska, známka vyvolení	41
Listopadová charita	44
Blíží se zima. Více se čte .	44
Kdo je laickým apoštolem?	45
Krásný apoštolát .	45
Modlete se o dobré kněze!	46
Láska vynalézavá jest	47
Naším odběratelům	48

SMĚRNICE

pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec pro drobnou práci v katol. akci.

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Šířava 7. — Číslo 20 haléřů, ročně Kč 2 40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

P. Alois Stork T. J.

Nutnost laické výpomoci v duchovní správě.

Chceme-li zachrániti lidskou společnost, musí se o ni duchovní správa starati **soustavně**. K soustavné pastorači neboli duchovní správě stačilo za starých časů to, co se dosud dělalo a jak se to celkem dělalo v kostele, ve škole a ve farní úřadovně. Teď to již nestačí, a nedoplní-li duchovenstvo dosavadní způsob pastorační, sotva co pořídí.

Za starých časů nebylo ohromných farností s 15—20 tisíci duší, bylo dosti duchovenstva, lid chodil pilně do kostela a k sv. svátostem, škola byla s církví zajedno a zhoubné četby nekatolických novin nebylo. Stačila tedy duchovní správa, jaká se konávala a koná dosud.

Avšak poměry se změnily. Farnosti vzrostly, duchovenstva je málo, lid církvi odcizen, sociální poměry neutěšené, nekatolický tisk rozšířen úžasně, rodinný život v úpadku, požívačnost ovládla i život katolický, fluktuace obyvatelstva nabyla netušených rozměrů, zvláště v třídách dělnických. Za těchto poměrů se duchovní správa stala **nahodilou**, a proto živoří. Nutno ji tedy doplniti a přizpůsobiti změněným poměrům.

Kdo to dovede, stane se pánem situace a přivede katolickou věc k rozkvětu.

1. Základem soustavné pastorage bude **soupis duší**, vyjádřený farní kartotekou. Kdo nám ji sestaví a povede? Ve velkých farnostech to není maličkostí. Kněz má různého psaní ažaž, není možná ho touto prací ještě přetěžovati. Laické výpomoci ukázněné a odborně vychované potřebujeme tedy především k založení a k vedení farních kartotek.

2. Než kartoteka není ještě soustavná pastorage, nýbrž ji toliko umožňuje. Kartoteka ukazuje, kde a které rodiny, kde a kteří jednotlivci jsou odcizeni náboženskému životu, žijí v neplatném manželství, neposílají dítky ani do kostela ani do náboženství, nejsou v katolických spolcích, odbírají nekatolické noviny atd. Máme přesné údaje a je nám možno podle nich soustavně řešiti takové a podobné pastorační úkoly. Než, kdo to bude dělati? Stačí na to kněz? Nikoli. Je třeba dobře vychovaných, odborně vzdělaných pomocníků a pomocnic. Proto se teď začínají pořádat kursy pro laickou výpomoc v duchovní správě. Proto byla v Přerově zřízena Jednota

sociálně karitativních pomocnic (JSP), jež má pro velké farnosti vychovávat odborně vzdělané sestry pro různé pastorační úkoly, ke kterým netřeba kněžského svěcení.

3. Duchovní správce musí být **pastýřem duší** ve farnostech, a to **všech duší**. Musí hledět s nimi přijít do styku **farním věstníkem, soustavnou péčí o nemocné, péčí o děti a soustavnou karitativní činností**. Ani v malých venkovských farnostech by na to nestačil, což teprve ve velkých! Zase vidíme nutnost laických pomocníků a pomocnic, obětavých, dobře organizovaných a vyškolených. Bez nich neprovedeme soustavnou duchovní správu.

Proto nám teď na tom záleží, abychom všude vybírali schopné a obětavé farníky, vychovávali je pro laickou výpomoc, posílali je na kursy a abychom hleděli získávat hodné a zbožné dívky pro Jednotu sociálně karitativních pomocnic v Přerově.

S odvahou a s důvěrou!

Na břehu dravého proudu stojí muž, jenž pro lásku Boží přenáší pocestné na druhý břeh řeky. Není přes ni mostu ani lávky. Zběsilé vlny by i lodičku strhly do hlubiny.

Přistupuje k němu dítě a prosí: »Přenes mě na druhou stranu!« Muž se rozmýšlí: »Dnes je proud dravější než jindy. Neutonu i s dítětem?« Ale za chvíli klade si dítě na ramena a s důvěrou a s odvahou vstupuje do vln. Čím dále kráčí, tím těžší je dítě, tím silnější nápor vln. Muž umdlévá, téměř klesá, přece však s napětím posledních sil dochází druhého břehu. Staví na zem záhadné dítě a patří na ně s otázkou v pohledu: »Kdo jsi?« Dítě praví: »Jsem Ježíš. Kdybys mě nebyl s námahou přenesl, neměli by mě lidé na tomto břehu.«

Dravý proud je naše doba. My, kteří stojíme na tomto břehu, na skále Petrově, máme Ježíše. Duše na druhém břehu ho nemají. Budeme-li se lekat námah, pokořování, posměchu v zápase s pekelným vírem, nepřeneseme k nim Ježíše. Můžeme a smíme říci s Kainem, že nám po nich nic není?

Neodsuzujme !

Jakási dívka se napila lysolu v sebevražedném úmyslu a byla dopravena do nemocnice. Lékař se zdráhal hned ji vyšetřit, neboť byla samý hmyz. Když ji milosrdná sestra koupala, poznala, že děvče nemá ani košile.

»Prosím vás,« tázala se, »jak jste se dostala do takového stavu?« Nešťastnice, jejíž srdce měklo vlídným přijetím, odpověděla: »Sestřičko, neodsuzujte mě! Ó, kdybyste věděla, jak je tomu, kdo od malička je opuštěn a nemá nikoho, komu by se svěřil se vším, co tíží a bolí...«

Neodsuzujeme ani my, když nám Prozřetelnost Boží na našich

výpomocných pochůzkách přivede takovou ztracenou ovečku. Kde bychom byli my sami, kdyby nad námi nebděla věčná Láska? Je to hojnost milostí Hospodinových, že není veta po nás; nemá konce jeho milosrdenství! (Pl. Jer. 33, 22.)

SP.:

Má první návštěva.

Právě jsem dostala lístek s vybídnutím, abych navštívila rodinu, která je v bídě. To bude má první návštěva karitativní.

Za pozdního odpoledne kráčím ulicemi. Těžké, černé mraky kouře a mlhy se válejí nad mořem domů. Tovární sirény oznamují chraptivě konec práce a za chvilku proudí zástupy vyhublých postav z továren do svých domovů. Pracně si razím cestu chvátajícími davy. Vcházím do úzké, špinavé uličky dělnické čtvrti. Ještě jednou pohlédnu na udanou adresu. Ano, zde je to!

Má první návštěva. Jsem jaksi stísněna. Najdu vhodná slova a prospěji těm chudákům opravdu? Ale jsem přesvědčena, že přicházím do svatyně této rodiny ve jménu Božím, a na to spoléhám.

Vystupuji po úzkých, vyšlapaných schodech až do podkrovní bytové kasárny. Z přivřených skleněných dveří slyšetí dětský křik a netrpělivé nadávky matčiny. To je málo vábné na uvítanou! Tá-pajíc a klopýtajíc o pohozený smeták, snažím se dostat do obydlí. Dětský křik přehlušuje mé ostýchavé klepání. Konečně slyším ne právě vlídné: »Dále!«

Stojím v nízké světnici, plné stuchliny. Předě mnou stojí žena asi třicetiletá. Její nedbalý, nepořádný oděv nikterak nesvědčí o lásce k pořádku a čistotě. Na špinavé podlaze dřepí dvě zanedbané a nemyté děti a hrají si s kuchyňským nářadím, s trepkami a s podobnými věcmi. Na stole nepořádná směs hrnků, chleba, pivních lahví a mezi tím kalužinky kávy a drobty chleba, jichž ani není vidět pod nesčetnými mouchami, které mají hody! Tu a tam visí se stěn cáry z čalounů; hojné trhliny v nich jsou jakž takž zakryty bezcennými obrazy a papírovými květinami, pokrytými hustou vrstvou prachu. Špinavými okny a zakouřenými záclonami sem sotva kdy zabloudí sluneční paprsek.

Srdce se mi při tom pohledu svírá. Všude jen nevlídná, chladná bída a nepořádek. Žena mi odpovídá na pozdrav váhavě a nedůvěřivě. Konečně však dobrotou a vlídnými slovy si razím cestu k jejímu stísněnému srdci. Ulevuje mu, trpce si naříkajíc na muže. Kořalka je příčinou všech slz a bídy v této rodině a vzdaluje otce po práci tak často od rodinného krbu! A přece by mu bylo tak dobře po denní únavě v útulném domově!

Ale táži se sebe samé, je možno, aby se v takovém okolí cítil šťasten, v domově, kde se naň šklebí špína a nepořádek? Lze se pak diviti, že jsou ti lidé roztrpčení a nespokojeni? Taková zatrpkllost a nespokojenost dusí v člověku konečně i poslední jiskřičku víry. Vzdaluje se od Boha čím dál víc, a to proto, že v rodině nemá citu pro povinnost a že se v ní nežije z víry.

Ihned mám v duši plán činnosti v té rodině: Přední mou povinností jest, abych ženu a matku rodiny naučila vésti domácnost, prostě sice a chudičce, ale tak, aby dovedla dětem i muži připravit útulný domov. Jak zcela jinak by to vypadalo, kdyby unavenému otci, vracejícímu se z práce, vyběhl naproti způsobilá dítě v čistých šatečkách, pečlivě polátaných! Jak by spěchával domů, kdyby bývala jejích světnička čistá jako klíčka a kdyby naň čekávala vlídná, spokojená žena s chutnou večeří! Kolik bolesti a bídy by se rodině ušetřilo, kdyby se matka přičinila, aby otci co nejvíce zpříjemnila pobyt doma!

O tom o všem uvažuji a vím, že, mám-li zde pomoci duši, nepomohou pěkná slova sama. Musím začít zevnějším pořádkem, musím, jak jen dovedu, odklízeti vnější těžkosti, a až se tak pomalu v rodině upraví vnější poměry, teprve mi porozumějí bloudící duše.

Odcházím. Jsem si vědoma, že sem musím přicházeti často a že bude třeba, abych matce byla tichou, trpělivou pomocnicí, skoro vychovatelkou, sestrou, chci-li prospěti také její duši.

P. Wiesen.

Několik pokynů pro návštěvy ve službách duch. správy.

Úspěch pastoračních návštěv nezáleží tak na obratnosti, jako na vnitřním smýšlení. Jedním z projevů správného vnitřního smýšlení jest úcta k duším, spojená s taktem. Kde je křesťanský takt, tam se vůbec nemusíme bát, že návštěvy něco v duchovní správě pokazí. Hlavním pravidlem, abychom byli taktní, jest: vmyslet si vždycky před rozmluvou do postavení a do smýšlení jiného, abychom s ním upřímně cítili. Jest to jen provádění slov evangelia: »Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim, a co chceš, aby ti činili jiní, čiň i ty jim!«

Mějme úctu k bližnímu, i k člověku chudobnému, duševně méně nadanému, mravně slabému, i k člověku, který obraz Boží v sobě znetvořil! Mějme k němu úctu, protože člověk jest praobrazem Božím, je stvořen od Boha samého, vykoupen Bohem samým, povolán k Božímu synovství. Napomenutí apoštola národů v listě k Římanům se týká zvláště karitativních pracovníků: »V uctivosti předcházejte jeden druhého!« (Řím. 12, 10.) V řeči se služebníky, s nevzdělanými, s chudáky užijeme snad jiných forem, ale uctivými musíme zůstat i k nejposlednějšímu sluhovi v domě, k nejchudšímu žebráku u dveří, k nejprostšímu analfabetovi. Úcta nás naučí taktosti. Cizí duševní život nám buď svatým!

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci ze dne 21. září 1928, č. 15.715. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Dr. B. Vašek. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Kterak pěstovati dobro.

Myšlenky biskupa J. M. Sailera.

Kdo chce pěstovati dobro mimo sebe a v jiných, buď sám uvnitř dobrý. Neboť co není, nemůže působiti, a kdo chce dělati pořádek, buď sám uspořádán.

Kdo chce v jiných pěstovati dobro, vezmi odpůrcům dobra svou osobní bezúhonností a opatrností nejmocnější zbraň z rukou. Kořen nemoci se vrývá tím hlouběji, může-li nemocný právem říci tomu, kdo hlásá dobro: »Lékaři, uzdrav napřed sebe!«

Kdo chce pěstovati dobro, nepěstuj ho podle vlastního zdání a podle slepého pudu, ale jako nástroj v ruce Prozřetelnosti v oboru tobě vykázaném, ne jako pán, nýbrž jako služebník dobra. Vždyť souvislost věcí nepřehlédneš. Abys tedy mohl vésti jiné k dobrému, dej se sám napřed vésti první Příčinou souvislostí všech věcí.

Kdo chce pěstovati dobro, pěstuj je, ale neříkej, že je pěstuješ. Co činiš, čin bez hluku! Ponechej svým skutkům, aby hlásaly, co zamýšlíš. Hluk budí závist, závist plodí hádky a spory, spory pak působí nové překážky.

Kdo chce pěstovati dobro, navazuj na dobro staré, které zde jest, a burcuj dřímající síly, aby ho upotřebily. Co naráží na menší odpor, může právě proto působiti s větší silou. Proti novotě snadno se najde více vzpoury než proti dobru starému již osvědčenému. Nové třeba vyzkoušet.

Kdo chce pěstovati dobro, hleď nové myšlenky, které šíříš, při-
způsobiti myšlenkám starým a ukázati je právě s této stránky. —
Kdo chce nepřátele zdolati, nesmí je zbytečně rozmnožovati.

Kdo chce klásti základy dobra, stůj, pokud na něm jest, svorně s těmi, kdo totéž chtějí nebo chtít mají. Nesvornost pokazí víc, než by pokazilo zlo, kterému chceš zabrániti.

Můj pomocník ve farnosti.

Jeden pan farář vypravuje:

»Před půldruhým rokem jsem převzal tuto farnost. Od počátku jsem se přičiňoval, abych v ní založil živý růženec. Mínil jsem ho použití pro práci apoštolátní. Milostivé léto, misie, dušičkový měsíc poskytovaly vhodnou příležitost, aby se srdce stala přístupnými. Po několika promluvách jsem oznámil, že při návštěvách po

domech budu zapisovat členy. A výsledek? Skoro žádný. Jediný chudý mladík na nohou i na rukou zmrzačený, terciář, se přihlásil.

Při třídení pobožnosti k božskému Srdci jsem se svěřil této prosté františkánské duši s tím, co mě tížilo. Po několika dnech mi tento laický apoštol záře radostí předložil seznam 39 členů, které získal a kteří již také odevzdali dobrovolný příspěvek na měsíční růžencovou mši sv.»

Pierre l'Ermite:

Moderní katechese.

V pařížské nedělní škole. Sedí tu pospolu osmiletí kluci s dětmi šestiletými i pětiletými ze všech společenských tříd. Mám před sebou chlapce, oděné elegantně od hlavy k patě v hnědou kůži, i kluky, před kterými neobstojí žádný šroubek, ani sebe více utážený, a kteří mi stolek otevrou hravě hřebíkem, když zapomenou klíče doma. Jsou zde vyfintěné slečinky, jež roztomile žvatlají pod svými červenými kloboučky, i bleďounká děvčátka v nemotorné obuvi a v chatrném oděvu. Ale v náboženské hodině sedí svorně vedle sebe. U těchto dětí je vše jiné, než bývalo kdysi. U jejich šat, školní knihy, hračky... i katechismus, jenž musí v základních pravdách zůstat nezměněn, musí se jim podávat jinak, než kdysi se dětem vštěpoval. Náboženství je život a pohyb.

První hodinu věnuji tomu, abych dětem podal první náboženské pojmy. Nejprve pomocí věcí viditelných vštěpuji dětem pojem věcí neviditelných.

»Děti, pozor! Můžete vyhrát kopu oříšků!« Výkřiky nadšení.

»Nuže: Prodáváč kaštanů na rohu ulice G. mi pravil: »Věřím jen tomu, co vidím. Boha jsem nikdy neviděl, tak v Boha nevěřím.« Kopu oříšků dostane, kdo dovede prodáváči kaštanů správně odpovédět!«

Měli jste vidět ty tvářičky! Děti přemýšlejí.

»Půldruhé kopy!« — »Ach!«

»Dvě kopy!« — Tváře planou.

»Tři kopy!« — Úžas. Ale žádný hoch ani žádné děvče nedovede správně odpovédět.

»Pozor, děti! Prodáváči kaštanů jistě odpovíme!«

Vyvolám jednoho chlapce. »Pojď sem, Gerarde!«

Gerard je osmiletý, štíhlý hoch.

»Postav se sem doprostřed světnice!«

Tři sta dětských očí se naň upírá kromě očí rodičů a jiných dospělých lidí.

»Nemáš strach?« — »Nemám.«

»Ale bude to hrozné!« — »Nechť, nebojím se!«

»Nebude ti špatně?« — »Nebude!«

»Jak se jmenuješ?« — »Gerard z M...«

»Kde bydlíš?« — »V ulici V...«

»Víš to jistě?« — »Zcela jistě!«

»Pamatuješ si ulici dobře?« — »Ano.«

»Máš tedy pamět?« — »Mám.«

Obracím se k dětem: »Jakou barvu má pamět? — Modrou? červenou, žlutou, zelenou? Kde má Gerard pamět?

»V hlavě!«

»Přesvědčíme se, jakou barvu má jeho pamět. Bude třeba, abychom mu hlavu rozřízli. Nejdříve takhle po délce a potom po šířce, jako by to byl kokosový ořech. Potom uvidíme pamět.«

Vytahují velký nůž. Hoši tají dech, děvčátka křičí.

Jedno z dětí prosí: »Nedělejte to, pane učiteli, beztoho to nic nepomůže. Pamět tam nenajdete, protože jí není vidět; je neviditelná.«

»Jakže, pamět není vidět, a přece věříte, že pamět je?«

»Ano, ale je neviditelná.«

Pak jde příklad za příkladem.

»Kdybych teď Gerarda uhodil pěstí, viděli byste sílu mých svalů?«

»Ne.«

»A kdybych mu poručil, aby rozbil tento kámen, viděl by Gerard sílu, která drží ta malá písečná zrůčka tak pevně pohromadě, že je nemůžeme od sebe oddělit?«

»Ne.«

»A což elektřina? Otočím-li vypínačem, vidím hned světlo, které elektřina působí. Vidím však také elektřinu samu?«

»Nevidíte.«

»A je tam elektřina?« — »Ano.«

»Nuže, řekne-li někdo: »Věřím jen tomu, co vidím!« říká nesmysl.«

»Mluvil tedy prodavač kaštanů rozumně?« — »Nemluvil.«

»Mnoho věcí nevidíme, a přece jsou. Asvět věcí neviditelných je mnohem důležitější a krásnější než svět věcí viditelných.«

Vyučuji dále.

Za nějakou dobu jsme hodně daleko. Dítě se naučilo hleděti výš, než jsou jen věci viditelné, a umí to na celý život.

A protože je náboženské vyučování poutavé, protože jsou při něm povídky, světelné obrázky jako v kině, že se rozdávají odměny, tak děti do něho chodí. A někdy stojí opřen o zábradlí starý rváč, moderní dáma, šofér, který přišel, aby odvezl chlapce svého pána, poslouchají staré pravdy v moderním rouše, odcházejí a myslí si: »Což, jestli je to přece jen pravda...?«

Blíží se zima. Pamatujme na chudinu.

S obavami a se starostmi očekávají zimu ti, kdo nemají vhodného bytu a nemají teplého šatstva. Nám Bůh dává, čeho potřebujeme, stodoly a sklepy se plní poslední úrodou. Z vděčnosti k Bohu pomáháme těm, kdo nemají. Jak jim pomůžeme? Následujme příkladu pařížských studentů! Viz Ozanam, sbírka »Životem« č. 47., vychází v Exercičním domě v Hlučíně. — U známých a u příbuzných sbírejte odložené šatstvo, prádlo, obuv a p., pospravujeme je,

zařídme si »šatnu«, z níž by se i v zimě pomáhalo chudým! Velmi se to hodí pro III. řád sv. Františka a pro Mariánské družiny dívek.

Markétka.

Rodný bratr píše mistrnou rukou životopis své sestřičky světice. Čteme dílko znovu a znovu a nemůžeme se nasytití. Poutá nás jako román. Říkáme si opět a opět: »Je to neobyčejně dojmavé a tím dojemnější, že je to pravdivé.«

V hrdinné, obětavé lásce zřítá se Markétka tužeb svého srdce, svého mládí a celého svého života, aby tisíce duší získala pro nebe.

Každá stránka této vzácné knihy nás poučuje, že vyšlapanými cestami dosavadní duchovní správy a charity se kráčí pohodlně, ale že je stonásobně užitečnější, ač trpké, raziti nové cesty k záchraně chudáků a ubožáků a léčiti v duchu Kristově a podle příkladu světce z Assisi oběti malomocenství tělesného i duševního.

Netřeba tedy zoufatí. Jest ještě cesta, po které možno k Bohu přivéstí svět tonoucí v bídě a v bezbožnosti, přivéstí do Církve zejména rozeštvaný dělnický lid. Ale je k tomu třeba duší obětavých a šlechetných. A takové duše jsou, hledají jen cestu.

Tu cestu jim ukazuje Markétka, a to stezku jediné schůdnou. Její příklad dovede burcovat a zapalovat v každé farnosti, v každém městě, v každé dělnické čtvrti. Proto by se tato skvostná kniha měla dostat co nejvíce mezi lid. Žádný, kdo se ještě zajímá o království Boží a o záchranu světa, by neměl nevšimavě pomínouti tuto perlu v karitativní literatuře.

Kněží, učitelé, učitelky, rodičové, vychovatelé, řeholníci, apoštolské pracovnice a křesťané všech stavů naleznou v Markétce popud k svatému životu a k plodné činnosti.

V původní řeči má tato kniha hodně přes 100 vydání.

P. Kapistrán O. M. Cap.

Český překlad je vydán v Přerově na Mor., Šířava 7. Cena 20 Kč. Doporučujeme ji zejména všem duchovním správcům, kteří si chtějí z terciárek, sodálek a z jiných zbožných duší vychovati šlechetné a obětavé pomocnice ve farnostech.

Dětské besídky.

Těm, kdo pořádají dětské besídky, doporučujeme vřele příručku Vilmy Cvečkové: »Rok dětských besídek«. Vydal osvětový sbor čsl. Orla v Občanské tiskárně v Brně. Vyšla první část »Podzim«. V této knize najdete mnoho pokynů, které si ovšem musíte upravit podle věku a pohlaví dětí, snad i podle místních a školních poměrů. Cena 16 Kč.

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 22. září 1928 č. 15.792. — Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jaidmíček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2:40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Kterak pěstovati dobro.

Myšlenky biskupa J. M. Sailera.

Kdo chce pěstovati dobro, ber lidi tak, jak jsou, abys vytvořil z nich to, čím býti mají.

Kdo chce pěstovati dobro, uč se snášeti odpor a nevděk. Nevděk a odpor jsou mrvou pro dobro a obyčejným následkem dobra.

Kdo chce pěstovati dobro, postav, možno-li, hned něco lepšího místo špatnějšího. Nechť se však toliko slavnostním strháváním špatnějšího a neohlašuj okázale sebe a to dobro, které chceš konati. Co je dobré, ať se jeví skromně, jinak to není dobro. Kdo nemůže postaviti něco lepšího, ať se spokojí tím, že urovnává cestu a zatím odklízí překážky dobra. Přípravovati dobro a odklízeti mu překážky, je také pěstovati dobro.

Kdo chce pěstovati dobro, uč se shovívavě trpěti i méně dobré, jak je trpí Bůh, nemůže-li mu zabrániti vůbec, nebo nemůže-li mu zabrániti bez veliké újmy dobra. Následujme co nejvíce příkladu Božího.

Kdo chce pěstovati dobro, pěstuj je všemi dobrými prostředky, které jsou v jeho moci a které jsou s to, aby vedly k cíli. Tyto prostředky jsou na př.: vysvětlování pravdy, příklad, dozor, modlitba.

Almužna.

Z poznámek dr. Sonnenscheina.

Nelze si toho nevšimnouti. Každého jitra stojí ti dva staří lidé na naší ulici, když kancelářští úředníci právě chodí z nádraží a zahýbají za roh. Ona říká: »Prosím, prosím!« a spíná při tom ruce, jak tomu učíme děti, když něco chtějí. On říká: »Zápalky, zápalky!« a drží krabičky v třesoucích se rukou.

Nevím, zdali ti dva náležejí k sobě, ani zdali byli dříve zámožní a zdali si svá stará léta nepředstavovali slunnější: v lenošce, s ranní dýmčíčkou, na stole dvě vařená vejíčka, hrneček kávy.

Na tomto rohu mesvítívá vždy slunce. Někdy prší. Tu se stařečci vtačí do vrat a volávají odtud. Nevím ani, není-li to vše podvod. Ale dávám jim. Vlastně bych se měl přesvědčiti, kdo jsou ti dva, a spojití se s jinými, aby se jim opravdu pomohlo, je-li možno. Ale ráno mívám příliš naspěch a večer tam nebývají. A Berlín je tak veliký! Tak jim dávám aspoň peníz. Někdy sám nic nemám; tak jim řeknu aspoň »dobrý den!« To jest jen začátek. Víím, že je to málo, ale aspoň tím se přiznávám k své křesťanské povinnosti.

Hrdina bliženské lásky.

I.

Do světa plného nenávisti, krvácejícího z tisícerych ran, do světa, jenž za vlády kapitálu pozbyl porozumění pro účinnou lásku k bližnímu, jenž pro samou péči o rozumové vzdělání ztratil poslední kousek srdce, do doby, chudé na vynikající povahy, postavil Pán Bůh muže, který byl veliký nejen v své době, ale jehož jméno bude po všechny časy mezi jmény velkých duchů. Je to hrdina charity Dominik Ringeisen, švábský don Bosko. Ringeisen narodil se z prostých rodičů v Unterfinningách ve Švábsku 6. prosince 1835. Když mu byla čtyři léta, zemřela mu matka. Pamatoval si ji jen, kterak mu umírající žehnala.

Jevil náklonnost ke studiu a toužil se státi lékařem. V těžké nemoci učinil slib, že se zasvěti službě Boží, bude-li uzdraven. Vábilo ho to k oltáři, ale lekal se velké odpovědnosti stavu kněžského. Rozhodující vliv měl na něho zakladatel bavorských dobročinných ústavů, Wagner. »Musíš se státi lékařem,« pravil laskavě, »ale lékařem duší. Je to vůle Boží.« V semináři byl ze všech nejskromnější a nejméně nápadný. Jeden z jeho učitelů mínil, že ve světě mnoho nedokáže.

Svou karitativní činnost začal jako kaplan v Obergünzburgu. S veškerým úsilím nasbíral a vyžebal 200.000 marek na vybudování velké nemocnice. Na největší hrubosti, jež mu bylo při sbírkách vyslechnouti, odpovídal klidně a s úsměvem: »Pán Bůh zaplatí tisíckrát!« Často sám zedničil, pak si okartáčoval obnošenou kleriku a šel do zpovědnice. Když jednou bohatý majitel pily P. Dominika zasypal nadávkami, pravil mu kněz vlídně: »Ale teď byste mi za to mohl dát přece jen fůrku prken.« Muž byl odzbrojen a sám mu prkna přivezl.

Neúnavného ducha Ringeisenova stále zaměstnávaly nové a nové záměry. Přicházelo k němu tolik ubožáků, a on jim nemohl pomoci, leda skromnou podporou hmotnou a těšivými slovy. Vnucím jeho přáním však bylo, aby takovým chudákům mohl pomoci trvale.

Roku 1884 koupil za tím účelem bývalý premonstrátský klášter v Ursbergu. Zaplatil zaň státu 20.000 marek, které mu darovala jedna šlechtná dáma. Ostatní vše zas obětavě vyžebal. Hned byli přijati první chudáci, a sotva byl ústav otevřen, již se přihlásily obětavé dívky do služby ubožáků. Ursberg se záhy stal útočištěm největší lidské bídy. Lidem nejopuštěnějším se tu dostávalo laskavého přijetí. Ringeisen se ujímal slepých, zmrzačených, hluchoněmých, epileptiků, slabomyslných, nemocných. Obětoval pro ně všechno: své síly tělesné i duševní, svůj čas i své příjmy.

Ústav v Ursbergu vzrůstal neuvěřitelně rychle. Vedle starých klášterních budov vznikaly velké hospodářské podniky. Koupil se pivovar, mlýn, cihelna, píla, byla zřízena parní pekárna, prádelna, pak i jatky, aby si ústav mohl vše sám obstarávat a zároveň chovance zaměstnávat. Zvláště ústavní kaple byla nádherná, protože Ringeisen při veškeré své šetrnosti a prostotě pořizoval pro dům Boží jen věci nejkrásnější.

Člověk by řekl, že takových obrovských podniků je schopen jen

muž obrovské síly. Vše to však podníkal slaboučký, chorobný kněz, jenž byl k tomu ke všemu vyzbrojen horoucí láskou k Bohu a k bližnímu a podivuhodnou důvěrou v Boha.

Ringeisen vábil k sobě každého již svým zevnějškem. Neboť při všem, i při nejnepatrnějším jednání, vanulo z jeho bytosti cosi svatého, vznešeného. Stále si byl vědom přítomnosti Boží. V chudých a opuštěných viděl Ježíše samého a sloužil jim se svatou láskou. Uměl odpouštět a radoval se z toho, mohl-li nějak posloužit těm, kdo mu ublížili. Chtěl býti čím dál podobnější božskému Spasiteli.

Jak byl ušlechtilý, prozrazuje také jeho veliká vděčnost. Každý pátek a každou sobotu sloužil mši sv. za dobrodince a celý ústav býval za ně denně přítomen mši sv.

P. Wiesen :

Několik pokynů pro návštěvy ve službách duchovní správy.

Návštěvy rodin náleží k nejdůležitějším prostředkům moderního apoštolátu. **Rodina** má býti nejvroucnějším životním spolkem. Pravá rodina je útulný domov, kam se otec uchyluje po těžké práci, je královstvím, v němž matka vládne moudrou dobrotou, je vychovatelnou pro duši i pro tělo dítěte, pro jeho ducha i povahu, pro čas i pro věčnost, je podporou a pomocí i pro ty členy rodiny, kteří jsou v cizině.

Čím však je dnešní rodina? Je toliko troskami rodiny. Jak je rozervána! Často jest jen noclehárnou a stravovnou, a pozbývá svého velkého významu sociálního a náboženského.

Rodinou křesťanského života je **farnost**. Jak podivuhodná společenská myšlenka je základem farnosti! Jsme údý jednoho těla, jehož hlavou je Kristus; jsme ratolestmi na révě Boží, která jest Kristus. Sjednocení při nejsvětější oběti, všichni u téhož stolu Páně, máme tvořiti svatou jednotu. Starosti a potřeby jednoho by měly býti starostmi a potřebami všech. Máme si býti vědomi, že v téže farnosti náležíme k sobě a že jsme odpovědní jeden za druhého. Není-li již tohoto vědomí, nemůže náboženský a církevní vliv zasáhnouti všechny farníky. Nejvíce tím trpí rodina a náboženské i mravní poměry.

Síla, vycházející ze svatostánku, slovo, pronesené na kazatelně, mají zářiti až do poslední podkrovní světničky, až do nejskrytějšího sklepního příbytku. Mladý člověk, který se přestěhoval do města z venkova, nemá se cítiti opuštěn a vydán všem lákadlům a svodům. Má býti uveden do církevního života, tam najde část domova. Tu mají návštěvy rodin velký význam. Zdroj jejich významu je v myšlence, že nám opravdu nesmí býti jedno, odpadne-li někdo od církve nebo ne, zná-li Boha a slouží-li mu nebo ne, ztratí-li své věčné nadpřirozené štěstí nebo ne. Návštěvami se má udržovati jednotu. Jednota pak má poskytovat slabým síly, kolísavým opory, odpadlým příležitost k návratu.

Málo lidí teď chodí do kostela na kázání, často ani třetina těch, kdo podle matriky jsou katolíky, a proto musí církev sama do

bytů, do továren, do kancelářů, ne však toliko svými kněžími, kněží je málo, nevystačí s časem ani se zdravím, proto je třeba pomocníků laických, laických apoštolů.

Mikulášská a vánoční nadílka.

Blíží se zima, s ní svátek sv. Mikuláše a radostné vánoce. Na památku štědrého světce a o vánocích z vděčnosti za to, že nám Otec nebeský dal svého Syna, dávají si lidé navzájem dárky. Co však darovati?

Máme-li příležitost, abychom někomu poradili, poradme, aby daroval dobrou knihu, neb aby předplatil dobrý katolický časopis, na př. sbírku **»Životem«** (Exerciční dům, Hlučín). Vliv dobré knihy a radost z ní nemizí s prchajícími svátky vánočními. Zůstane-li dobrá kniha v rodině, působí vychovatelsky často na několik generací. Pro děti zejména doporučujeme povídky o prvním sv. přijímání, na př. **Květy nejsvětější svátosti** (Přerov, Štřava 7) a časopis **Pán přichází** (Olomouc, Wurmová 13). Na »Ježíška« učme děti milovati svátostného Ježíška a vzbuzujme u nich touhu po něm ve sv. přijímání.

Pro vítězství Ježíše Krále.

Pracujeme, aby zvítězilo království Kristovo. Vítězství Boží však přichází velmi zvolna. Rádi bychom urychlili jeho příchod. Jsme samá slabost. Toužíme po větším vlivu, po větším vlivu na Srdce Boží. Vždyť Pán Bůh může všechno.

Tím větší moci nabudem nad Srdcem Božím, čím více se nám podaří žít životem nadpřirozeným. Každá bytost miluje bytost sobě podobnou. Bůh nemůže nepocítiti náklonnost, neodolatelnou sympatii k duši, která žije jeho božským životem, která žije z nadpřirozena. A jest snadno představit si úchvatnější formu nadpřirozeného života, než je tajemství »Bůh v nás«. O tomto tajemství pojednává dílo P. Pluse (T. J. »**Bůh v nás**«, Přeložily a vydaly v edici »**Smíru**« sestry Nep. Poč. P. M. v Přerově, Štřava 7, — 20 Kč.

Dětské besídky.

Právě vyšel II. díl »Roku dětských besídek« od V. Cvečkové, »**Zima**«, jako 11. svazek Orelských osvětových příruček. Srdečně a s povděkem dílko vítáme a vřele doporučujeme všem, kdo se zajímají o dětské besídky. Objednávky vyřizuje Občanská knihtiskárna v Brně.

Kdo si ponechá první tři čísla »Směrnic«, bude pokládán za odběratele.

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci ze dne 22. září 1928 č. 15.792. — Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec pro drobnou práci v katol. akci.

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Šířava 7. — Číslo 20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Tři zásady pro karitativní činnost.

Chraňme dobrou pověst svých svěřenců a chudáků tím pečlivěji, čím méně se z ní dá ještě zachrániti!

Kde a jakými bychom byli, kdybychom vyrostli za týchž poměrů, v týchž pokušeních a nebezpečích jak oni?

Za to, že je nám dopřáno aspoň něčím pomáhati v práci o záchraně duší, nebudeme mocí Pánu Bohu nikdy dosti poděkovati; ani celá věčnost nám k tomu nestačí, tak veliká je to milost! Kéž jsme jí hodni!

Bytová otázka.

Z poznámek dr. Sonnenscheina.

Nedávno přišla ke mně do kanceláře mladá matka s pobledlým dítětem na rukou. Byla vychována v sirotčinci. V kostele Panny Marie růžencové v X. byla u prvního sv. přijímání. Je dítětem herecké rodiny. Divadelní společnost platila na její výchovu. Provádala se za technika a protloukají se spolu životem trpce, ale poctivě. Celé týdny již hledají byt pro otce, matku a dítě. Žena má slzy v očích. Všude ji odmítají pro toto dítě, pro toto něžné, usměvavé, kadeřavé dítě.

Naše precitlivělá doba dovede snést jazband, ale dětský křik nikoli. Má dosti místa pro balet, nemá však místa pro dětské reje a hry. Je náš stesk příliš trpký? Zkusme to! Inserujme v tuctu velkoměstských novin: »Hledá se byt pro rodinu se čtyřmi dětmi.« Vsadím se o cokoli, že nám nikdo bytu nenabídne. Lze dobu, která takto smýšlí, nazvati křesťanskou?

Hrdina bliženské lásky.

II.

Dominik Ringeisen, zakladatel velkolepých karitativních podniků v Ursbergu, vytkl si za cíl celého svého kněžského života práci ke cti a slávě Boží. Jsa mužem práce, pečlivě použil každé chvílky, a také od svých podřízených přísně žádal pracovitost. Říkával: »Večer musíme bývat tak unaveni, abychom si mohli říci: »Pane, víc už nemohu!« Každá čtvrt hodinka přichází jen jedenkrát, a ztratíme-li ji, ztrácíme ji na věky.«

Své svěřence důkladně poučoval o tom, jak mají užívat čas, a též o poslušnosti a pořádku. Od posledního místečka ve stáji až po kapli musilo bývat ke cti Boží v každíčkém koutku vše pečlivě uklízeno.

Pokory si Ringeisen velice vážil, v umrtvování pak byl mistrem. Nikdy nelpěl na pozemských věcech a žil zcela chudínce. Vše, co měl, obětoval účelům karitativním.

Jeho víra a důvěra v Boha byly neomezené. Nedal se v tom ničím mýlit. Kolik musil překonat při své bázlivé povaze, při své chorobě, s kolika překážkami se potkával u lidu, u kněžstva, u úradů! Sedmkrát byl v Ursbergu a ve filiálkách založen oheň. A přece neztratil odvahy. Rád říkával: »Naším kapitálem je nezlomná důvěra v Boha. Starosti o budoucnost poroučím jedině Bohu. Boží banka nikdy neudělá úpadek.«

Zvláštní důvěru měl k Panně Marii. Růženec nazýval svou knihovnou. S velkou důvěrou se utíkal k sv. Josefu. Ve Švábsku se říkávalo: »Dokud žije Ringeisen, nedostane nikdo audienci u sv. Josefa. Ringeisen ho zaujal zcela. Kdyby sv. Otec Pius X. věděl, že má sv. Josef tolik práce v Ursbergu, nebyl by ho zvolil za patrona celé církve svaté.«

Sv. Josef mu skutečně pomáhal až podivuhodně. Jednoho dne byl Ringeisen připraven na cestu. V tom přišla prostá žena a chtěla s ním mluvit. Privil: »Promiňte, ale musím hned na dráhu.« Paní odpovídala: »Chtěla jsem vám, pane řediteli, dát jen těchto 30.000 marek.« Potěšen řekl Ringeisen: »To již nemusím nikam, chtěl jsem na cesty, jen abych se poohléd, kde bych těch 30.000 marek sehnal.« Takové případy nejsou v jeho životě zvláštností.

Při všech starostech, při všech trápeních býval Ringeisen vždy vesel, že se zdálo, jako by se byl celý život slunil ve štěstí. Nikdy se nepoddával zbytečnému chvatu, nýbrž vždy zachovával klid, i když býval prací nejvíce přetížen. »Jen pomalu!« říkával, »nesmíme mařit čas!«

Papež Pius X. ho jmenoval papežským tajným komořím. Dekret přišel, když Ringeisen již ležel na smrtelném loži. Když sestra ošetřovatelka otevřela zpola obálku, poručil jí, aby s tím počkala do zítřka. I na smrtelné posteli chtěl ještě Královně máje přinést obět. Svátosti umírajících přijal s dojemnou zbožností. Večer před smrtí pravil: »Viděl jsem něco velice krásného, při všem krásném je vždy Matička Boží.« Do věčné radosti se odebral 4. května 1904. Bylo to ve středu, v den sv. Josefa.

Bůh jej postavil na svícen uprostřed kulturního boje, aby světlo jeho lásky k Bohu a k bližnímu svítilo všem, kdo tonou v hmotarství a na celém širém Božím světě meznají nic kromě svého já.

Korespondence, Herder.

P. Wiesen:

Několik pokynů pro návštěvy ve službách duchovní správy.

Naše návštěvy v rodinách nemají mít ráz útočný. Nechtějme o-

bracetí stůj co stůj. Celou svou bytostí, svým pozdravem, svými slovy, svým zájmem, svým chováním, svou dobrotou dávejme svědectví o náboženství, k němuž náležíme, o víře, jež nás oživuje, o Církvi, již milujeme. Je třeba, abychom respektovali svobodnou vůli člověka. Bůh s námi jedná právě tak. Dává nám milost a světlo, podporuje naši slabou vůli, posílá nám radu dobrých přátel, ale poslední rozhodnutí ponechává člověku samému.

Jak jemný a taktní byl v té věci božský Spasitel! Nechoval se vyzývacvě, neagitoval výbojně, jako by chtěl všechny na sebe strhnouti, nenaléhal tak dlouho, až řekli »ano«, a přece nikdo neprahla po spáse duší víc než on. Tak musí pracovati i laická výpomoc v duchovní správě. Má ji oživovati duch Kristův. Duch Kristův však jest jemnost, takt, dobrota bez fanatismu a bez přejatosti. Když laický apoštol vše, co koná, koná v tomto duchu, když se duch Kristův jeví v tom, jak se apoštol chová, v tom, jak se vytazuje na potřeby, starosti a poměry, v tom, jak zprostředkuje nějakou věc duchovní správy, pozvání na církevní slavnost, jistě splní své velké poslání.

Posledním cílem těch pochůzek, jež bývají často nesnadné a namáhavé, je vzrůst víry, lásky k Bohu a k Církvi, posila náboženského života, oživení křesťanské společnosti. Čím hlouběji chápeme návštěvy rodin v tomto smyslu, tím spíše dojdeme cíle a tím spíše se vyhneme všemu, čeho se obáváme: každému nerozvážnému slovu, tvrdosti, příkrosti, naléhání a beztaktnosti.

Co se musí vyslechnouti.

Při návštěvách rodin musíme vyslechnouti ledacos. Na mne se v jedné dělnické rodině utrhli: »Jen si se svou lidovou stranou zůstaňte pěkně tam, kde jste! My s vámi nechceme nic mít! To se jen pěkně mluví, a nic se pro nás nedělá.«

Nechala jsem je klidně se vypovídat. Ještě víc mi toho řekli, a nebylo to právě lichotivé. Když konečně přestali, pravila jsem: »Ale vždyť mě neposílá lidová strana, nýbrž zdejší pan farář. Žádal mě, abych vás navštívila.«

»A co vlastně chcete?« — »Přináším vám náš farní věstník.«

»Ale to je všechno jedno, jen se nevymlouvejte! Lidová strana je pro faráře a faráři jsou pro lidovou stranu, ne?«

Nebylo mi právě do hovoru s nimi, přece však jsem se otázala, smím-li se posadit, že si o tom přece musíme pohovořit klidně. Dělníkova žena utřela židli a přistrčila mi ji. Usedla jsem a snažila se muži vysvětlit, že nic nemáme s politikou, že navštěvujeme všechny rodiny ve farnosti. Nejeden katolík že se v neděli nedostane do kostela a že je potřeba, aby aspoň něco si přečetl nebo uslyšel o církvi, ke které náleží. Z toho důvodu že naši kněží vydávají farní věstník, a protože nemohou každý týden ani každý měsíc sami navštívit všechny rodiny, poněvadž by to nezmohli při návalu práce, žádají své pomocníky a pomocnice, aby farní věstník katolíkům roznesli. Jinak by chodili raději sami, aby se seznámili se svými farníky. Ve farním věstníku lze nalézt vše, co se týká

katolického života ve farnosti, a také pěkné články o náboženských otázkách. Ale o politice že tam není ani slova.

»No, to je něco jiného,« mínil muž. »Ale víte, já se tuze o náboženství nestarám. To jsou věci, o kterých si každý může myslet, co chce.« Odvážila jsem se podotknouti: »Jste však katolík, ne?« »Ovšem, byl jsem kdysi i ministrantem. Ale, jak povídám, v těch věcech se neshodneme. Ty vaše noviny však vám zaplatím.«

Odpověděla jsem, že nepřicházím, abych vybírala peníze, že mi věstník nemusí platit, že jde jen o to, mohu-li mu jako všem katolíkům přinášeti také farní věstník. V matrice že je zapsán jako katolík, takže jsem se domnívala, že jej také přijme.

»Je-li tomu tak, přicházejte beze všeho.«

Tak jsem pochodila při první návštěvě u nich. Žena se zdá pořádná. Mají tři děti, pokřtěné není ovšem ani jedno.

Od té doby jsme častěji hovořivali o náboženství. Muž jevil zájem, ač trvával na svém. Jeho ženě jsem přimlouvala, aby nejstarší dítě posílala do mateřské školy. Zdálo se, že mě ráda vidí, a když jsem mluvívala s jejím mužem, sedávala poblíž, poslouchala se zájmem, ale mlčky.

Podaří se mi přiměti je k tomu, aby se dali církevně sezdati a aby dali děti pokřtiti? Pevně doufám. Ale dosud jsem se jim o tom ani nezmínila. Není k tomu ještě vhodná doba.

Dětské besídky.

Roztomilé dílko Suberville-Odvalil: »Hvězda z Lisieux«, které právě vyšlo v edici Smíru (Přerov, Šířava 7) v ceně 12 Kč, velmi se také hodí pro besídky mládeže. Kde není k tomu vhodné úpravy jeviště, tam lze aspoň některé odpůldne věnovati četbě, přednesu a výkladu některých jednání neb úryvků. Sv. Tereška se tím dílkem našim dětem přiblíží a jistě se přimluví, aby si zachovaly víru a nevinnost.

Zpráva ze SSTJ a SSO.

Na četné dotazy oznamujeme, že koncem roku 1928 je v sekretariátě Sdružení sv. Terezie Ježíškovy zapsáno celkem 629 a ve Sdružení Smírných obětí 4250 členů. Naše horlitele a horlitelky jistě tato čísla potěší a povzbudí k další horlivosti. Jistě se Božské Srdce Páně chce smilovati nad naším národem, když si z něho volí tolik smírných obětí a tolik apoštolských duší!

Všem čtenářům »Království Kristova« a »Směrníc«, všem smírným obětem a apoštolským duším sv. Terezie Ježíškovy přeje a vyprošuje mnoho radostí a milostí vánočních sekretariát Sdružení, Přerov, Šířava 7.

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci ze dne 22. září 1928 č. 15.792. — Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Štřava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2'40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Pravý duch laické výpomoci v duchovní správě.

Podle Paganuzziho.

1. Všichni, kdo pracují v laické výpomoci, ať jsou si vědomi, že je to pro nás velká čest, smíme-li sloužiti Církvi, ač nejsme kněžími; čest, která je nad naše slabé síly. Naše činnost se stává velmi vznešenou, jestliže se připojuje k svatému a mohutnému působení Církve sv., jejíž božský původ a božské poslání vyznáváme a posilujeme v občanské společnosti.

2. Církev nepotřebuje nás, ale my potřebujeme Církev. Potřebujeme její útěchy, jejích pokynů k práci a k boji. Od ní se nám dostane směrnic a síly. Církev se k nám sklání, přijímá-li naši nepatrnou spolupráci. Bez Církve bychom klesli, ale Církev bez nás ob stojí.

3. Musíme se kněžím nejen podřizovati, podvolovati se jejích rozkazům a zákazům, ale jsme jim též povinni úctou a vděčností. Jen tak mohou býti katolické podniky proniknuty pravým smyslením.

M. D.:

Maruška.

Poslední domek ve vsi náležel Marušce H. Byl chudičký a malý, ale z běloučkových stěn se usmívala okénka, samý červený muškát a bílý karafiát. Byl to vhodný rámec pro Marušku, drobnou, starou pannu, která neměla nadbytku, ale z hnědých očí jí zářilo celé nebe štěstí a spokojenosti.

Měla hospodářstvíčko, kravku, políčko a louku. Kromě toho pomáhala ve vsi všude, kde bylo třeba. Již jako malé děvčátko chodívala nejraději k nemocným. Vylezla si u nich na židli a rovnávala jim podušky, rozprávěla při tom jako dospělá. Tato radost s ní rostla a brzo nebylo ve vsi nemocného, který by netoužil po Marušce.

»Hned se uleví, když Maruška přijde,« pravila stařenka Malíková. »Má takové jemné ruce!« — Maruška s úsměvem pohlédla na své ruce široké, tvrdé, upracované. — Ale něco na tom bylo. Cítila cizí bolest v každém konečku prstů.

A mluvit uměla Maruška jako pan farář. Mnoho neřekla, ale pro každou bolest měla dobré slovo a balzám útěchy. Bylo viděti,

že je s Pánem Bohem za dobře a že nebyla nadarmo nejpřílnější návštěvnicí kostela. »Čerpám sílu a lásku z božského Srdce Páně,« pravila jednou panu faráři. »Přichází-li na mne někdy netrpělivost, hned si říkám: »Ó můj božský Spasiteli, co ty se mnou vy-
stojiš!« A hned je po mrzuté náladě.«

Bylo dobře, že Maruška měla talkový zdroj trpělivosti. Ve vsi bylo hodně třenic a nepřátelství. Kdo chtěl dobře vyjít se všemi, potřeboval nejen dobré srdce, ale i duši opravdu křesťanskokatolickou, která zná dobře nazpaměť příkázání: »Miluj bližního svého jako sebe samého!«

Jednoho dne však byli všichni ve vsi zajedno. Po mnoha letech vrátila se do obce ztracená dcera. Odešla do města jako mladá, hezounké stvoření a stala se tam číšnicí. Nic nebylo o ní slyšet, matka dávno zemřela, proto se na milou Lenku zapomnělo.

Teď se ukázala jednou večer ve vsi. Nevěděla kudykam. Konečně zaklepala na faře. Pan farář hleděl na ni překvapeně. — V bledé tváři horečně svítily oči. Vypadala hrozně nemocná a bídná. Pan farář hned viděl, že je zničena tělesně i duševně. Skoro zoufale prosilo děvče o pomoc. Kněz si nevěděl rady. Nemocnice nebylo, a kdo by si vzal chuděru do stavení?

Vzpomněl na Marušku. Ale skoro se lekl: Tolik hříchů, a Maruščina čistota! Zamysleně a soustrastně pohlížel na Lenku, jež seděla schoulená a chvílemi se třásla v zimnici. Najednou se mu vybavil Maruščin dětsky čistý pohled a vzpomněl si, jak mu kdysi řekla: »Nejraději se modlím: Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nade mnou!« Zdá se mi, že to je právě pro mne!«

Pan farář již věděl, co má činit. Poručil, aby Lence dali občerstvení, a šel k Marušce. Maruška si právě vařila večeři a byla velmi překvapena vzácnou návštěvou. Co se to jen stalo? — Když uslyšela, oč jde, chvílku se zamyslela. — »Tak, teď mi řekne, že ji nemůže přijmouti,« myslil si pan farář. — Maruška však pravila: »Už vím, jak to udělám. Dokud bude Lenka nemocná, může spát na mé posteli. Já si lehnu vedle v komůrce.«

Ještě téhož večera přišla nemocná číšnice a ráno věděla celá dědina, že u Marušky bydlí děvče, o kterém se nemůže ani nahlas mluvit, zato jí tím hlasitěji nadávali, že se po takovém životě opovažuje přiblížit k pořádným lidem. Neušetřili ani Marušky, že prý celou vesnici přivede do řečí. Nebylo pamětníka takového pobouření v tiché dědině.

Maruška z toho mnoho nezaslechla. Měla co dělat s nemocnou. Přišel i lékař a tvářil se velmi vážně. Pomoci nebylo. Řekl, aby se pamatovalo včas na zaopatření. Marušce bylo úzko. Vystihla už, že Lenka ví o Pánu Bohu asi tolik jak o čínském císaři, a po prvé v životě nemohla nalézt slova. Modlila se vroucně, kde chodila: »Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nadí ní!« Po prvé v životě tak zápasila o duši, po prvé pohlédla do propasti hříchu a po prvé chápala, jak velké musí tu být Boží slitování.

Při tom laskavě a starostlivě opatrovala nemocnou. Nebylo to snadné. Stenajíc bolestí bála se Lenka každého doteku a při tom

se s ní musilo jednati jako s malým děckem. Křičela, plakala, naříkala. Ale když se uklidnila, nemohla Marušce dosti poděkovati. Jednou pravila: »Je to přece jenom zvláštní! Jsme obě děvčata, a je mezi námi itakový rozdíl! Já jsem ve světě tolik užívala, a teď jsem bídnou žebračkou! Nemohu si říci: »Žila jsem správně!« Tys měla a máš stále jen dřinu, a... Jak jen to je?«

»Srdce Ježíšovo, pomoz!« vzdychla Maruška a vypravovala Lence o Pánu Bohu, pro něhož musí člověk pracovati a býti hodný, aby se jednou dostal k němu do nebe. Nemocná poslouchala udiveně. »Tohle mi ještě nikdo neřekl, ani tomu nerozumím!« odpovíděla. »Počkej, pomodlím se za tebe, aby tě Duch sv. osvětil!« Maruška se modlila a všechny obtíže při ošetřování obětovala Spasiteli za tu ubohou duši. Lenka byla čím dál, tím chápavější.

Jednou večer si zavolala svou věrnou ošetřovatelku: »Myslíš, že by mi mohl Pán Bůh odpustit? Ovšem, nic pořádného jsem se o něm v životě nedověděla, ale ani jsem o něm vědět nechtěla. Teprve teď vidím, jak jsem byla špatná.« Maruška klidně uchopila ruku trpitelčinu a mluvila o nekonečném slitování Božím, o Boží dobrotě, jak jí to právě napadlo. »Podívej se, zemřel za tebe na kříži, aby ses dostala do nebe!« Lenka se ztrnule zadívala na kříž na stěně. Co mu mám říci?« otázala se konečně namáhavě. — »Můj Ježíši, smilování! Srdečně všeho lituji!« předmodlovala se Maruška. — »Podej mi kříž!« zvolala prudce nemocná. Objala jej křečovitě a plačíc položila hlavu na probodené nohy Spasitelovy: »Neznala jsem tě, odpusť mi! Můj Ježíši, smilování!«

Ráno byla zaopatřena. Celá vesnice se cítila dojata. Za několik dní doprovázeli všichni Lenku na poslední cestě. Nadávky zmlkly, srdce změklo a kající dívka byla pochována jako dcera největšího sedláka. Maruška šla v smutku za rakví. Srdce jí přetékało bláhem. Zdálo se jí, že slyší poslední slova Lenčina: »Maruško, Pán Bůh ti odplatí za tvou dobrotu!«

Kdo je dobročinností hoden?

Někteří protivníci vytýkají křesťanské dobročinnosti, že nečiní rozdílu mezi těmi, kdo jsou jí hodni, a kdo ne. Na to odpovídá jeden církevní hodnostář: »Kdo chce začít konat dobro teprve tehdy, až přestane nebezpečí, že by se jeho dobroty mohlo zneužít, ten pro jednoho nehodného nechá hladem mřít deset hodných. Myslím, že pro kousek chleba a trochu polévky je každý člověk dosti hodný.«

Matky na ples.

Nedávno mi vypravovala jedna sestra ošetřovatelka:

»V nedaleké vesnici se často stává, že matky večer uloží děti k spánku a pak jdou na ples. Protancují celé noci. Ráno se pak dotazují sousedek, zdali neslyšely v noci jejich děti plakat.«

Lze takové ženy zvatí ještě matkami? Nezachvěje se člověk nad takovou bezcitností? Nevidíme z toho, že člověk posedlý ďáblem rozkoše je schopen všeho?

Varujme před sektářskými tiskovinami!

Různé náboženské sekty zaplavují naše rodiny svými tiskovinami: knihami, časopisy, letáčky, které jejich roznašeči přinášejí až do posledního sklepního bytu, do podkrovních světnic, vnucují je ve vlacích, na nádražích, na uličkách atd. Nezřídka i děti je přinášejí do školy s dotazem matčíným, »může-li se to čísti«. Vysvětleme mládeži ve školách, v besídkách i dospělým ve spolecích, a kde se nám k tomu naskytne příležitost, po čem poznají na první pohled věroučné knihy nábožensky závadné neb aspoň podezřelé.

Většinu sektářských tiskovin poznáme hned podle nakladatelství. Obvykle vycházejí nákladem Britické i zahraniční společnosti biblické buď u nás nebo v cizině, nebo nákladem Mezinárodní traktátní společnosti, nebo adventního nakladatelství, nakladatelství Metodistické misie, IMKY, IWKY, Armády spásy atd.

Všeobecně si musí katolík pamatovati, že každou knihu o věcech víry **bez tak zv. »Imprimatur«** má pokládati za nekatolickou neb aspoň za podezřelou. Naše sv. církev totiž moudře předpisuje, že všechny tiskoviny, které se týkají víry nebo věroučných otázek, rovněž všechna vydání a překlady Písma svatého, musí mítí církevní povolení k tisku. Toto církevní povolení, aby kniha se směla tisknouti, se vyznačuje slovem »Imprimatur« nebo »Imprimi permittitur« nebo »Nihil obstat«. Tato slova se tisknou buď na počátku nebo na konci díla. Katolíku tedy platí prakticky zásada: »Nečti a nekupuj náboženských knih, které nemají církevní schválení!« — Vyložme to dětem i dospělým a naučme je v knihách hledati »Imprimatur«!

Poučný je v tom ohledu nářek jednoho sektářského roznašeče: »Již tři týdny jsem šířil v průmyslovém městě P. naše tiskoviny. Najednou začal katolicismus nasazovati všechny páky, aby mě zahnal. Vypozoroval jsem, že duchovenstvo horlivě proti mně varovalo. Lidé mě nepřipouštěli ani k slovu. V každé knize, na každém letáčku hledali hned »Imprimatur«, a když je menašili, ukázali mi dveře.«

Nejdůležitější zbraní proti sektám však jest, aby náš lid hlouběji a hlouběji vnikał zvláště do těch pravd sv. víry, v kterých bloudí jednotlivé sekty.

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci ze dne 22. září 1928, č. 15.792. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

Toto číslo má programovou přílohu knihu „Bůh v nás“ !

Ročník I.

V Přerově 28. února 1929

Číslo 6.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, univ. profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Buď důsledný na cestě za Mistrem !

Synu, mluvíš mnoho a činíš málo!

Kousek dáváš mně, ostatek necháváš sám sobě.

Chceš, tak říkáváš, abych byl poznán a ctěn, a stále myslíš na slávu vlastní.

Rmoutíš tě hříchy světa, a svých neoplakáváš.

Všude máš co posuzovati, ale sám se nepolepšuješ.

Říkáš mi: »Miluji tě, Bože můj,« a pak mi nesloužíš.

Naříkáš na soustavnou zlobu mých nepřátel, a chválíš a velebíš jejich vlastnosti a přednosti.

Miluješ mě »nade všecko«, a za chvíli to skutkem popíráš.

Rád bys byl katolíkem soukromě, pro sebe, a já chci, abys jím byl veřejně a pro mne. Pálau, Katolík činem.

V moderní sakristii.

Dnes po prvé jsem se tu poohlédl v sakristii. Tento malý pokojík má značný význam. Vpravo v koutě je telefon. Na úzkých dveřích emailový štítek svazu Charity. Štola je položena na stolku psacího stroje... Mezi skříněmi na paramenta je několik úhledných skřínek — farní kartoteka: přistěhovanci, chudina, nemocní, prvokomunikanti, křtěnci, odpadlíci, každý má svou přihrádku. Nahoře na skřínkách vyleštěná kaditelnice. V koutku u telefonu mezi regály vzácná knížečka: deník charitní sestry. V sakristii úřaduje. Odpoledne ode 4—6 mívá úřední hodiny. Minulé úterý zde bylo 14 lidí. V kapli čekávají. I komunista musil čekat a šel potichu do kaple. Z blízkosti svatostánku volá její sestra do kanceláře. Do deníku zapisuje svou denní práci: které dopisy napsala, o které děti se postarala, které nemocné navštívila, které sňatky urovnala. Dámám, které se nudí, radím, aby si prohlédly tento deník. Doporučím tento sešitek všem těm, kdo mají starost, co se zimní sezonou, s pozvánkami, s večírky, s plesy.

Sonnenschein.

Přijď království tvé !

Každého jitra i večera prosíme: »Přijď království tvé!« Nevidíme však zřetelně, že se to přání pořád ještě nesplňuje? Kdo se od-

váží říci, že království Boží přichází? Není nad slunce jasnější, že nepřichází, že jeho příchod nikde nevidíme? Hřích se šíří tak úžasně, že se člověk ani neodvážuje uvádět příklady z obavy, že by nevěděl, kde skončiti.

Péguy klade sv. Janě z Arku na rty slova, jež se velmi hodí i na naši dobu:

»Otče náš, jenž jsi na nebesích! Kolik chybí, aby tvé jméno bylo posvěceno, aby přišlo tvé království! ... Je hůř, než kdy jindy. Kéž bychom viděli slunce tvé spravedlnosti aspoň vycházet! Ale lze říci, můj Bože — odpusť mi to — lze říci, že tvé království odchází. Nikdy nebylo tvé jméno víc uráženo, nikdy se tolik nepohrdalo tvou vůlí, nikdy tě nebyli lidé tak neposlušní.

Nebylo-li dosud ještě dosti svatých, pošli nám jich, pošli nám jich tolik, kolik třeba, aby nepřítel se unavil!« Ano, Spasiteli náš, dej nám duše, které oběť nejen přijímají, ale které po ní touží, aby zdolaly mocnosti pekelné!

R. Plus T. J.

Matka.

Večerní soumrak zahaloval síň pro tuberkulosní v městské nemocnici. Mezi dvěma řadami postelí byla úzká ulička. Leželo tu jen sedm nemocných, neboť tento pokoj byl stanici »beznadějných«.

Na jedné posteli leží umírající. Umíral již tři dni. Po celou tu dobu seděla u něho matka, vyhublá, tichá žena, dělnice. V celém zevnějšku jevila hrdinnou oddanost. Na hlavě měla šátek hodně do čela, snad aby nebylo viděti její bolest. Seděla zpřímá, nepohnutě a držela syna za ruku. Cítila, jak mu tepna jde horečně, jak mladý život bojuje se smrtí, a trpěla, jako by sama umírala. Nemocný již nemluvil, jen občas otevřel velké dětské oči, podíval se na tichou postavu a zdálo se, že praví: »Chvála Pánu Bohu, že jste, maminko, u mne! Neodcházejte! Jak je mi dobře, když jste u mne!«

Naproti ležel jiný mladík, také již na posledních, ale měl před sebou ještě několik těžkých týdnů. Byl dosud při plném vědomí a živě vzpomínal.

Ležel potichoučku s rukama na prsou sepjatýma a pohlížel na umírajícího, vlastně na jeho matku. Toužebně lpěl pohledem na její postavě.

Nebyl v městě doma; přistěhoval se. Několik měsíců pracoval v městě, dostal chrlení krve a přinesli ho sem. Doma byl v Rakousích, ale vlastně ani tam neměl domova. Matka mu zemřela, když se narodil, a jinak neměl nikoho. Strkali jím z domu do domu a tak vyrostl. Jedl, co jiní nechali, oblékal se do toho, co mu jiní dali. Sotva povyrostl, začal se bít s životem. Nikdo ho nedal do učení, chodil po posílkách, roznášel noviny, prodával zápalky, lepil plakáty a později, když byl silnější, nosil pytle s obilím v dunajských loděnicích.

Byl vždy cizím, plachým ptákem mezi lidmi. Neměl přátele ani známosti. Ustavičně měl jednu jedinou velkou bolest, že neměl

matku. Pokud jen pamatoval, vždycky o tom blouzníval, jak nevýslovně krásně asi to je: mít maminku. I kdyby byla chudíčká a nemocná a slaboučká a kdyby pro ni musil pracovat od noci do noci! Aspoň by se na něho laskavě podívala, ho políbila, pohladila! Snad by měla pro něho i teplou světničku a dobrou, měkkou postel. To nikdy neměl!

Ach, jak záviděl tomu umírajícímu! Teď, když tak tiše ležel, viděl v duchu celý svůj život: zaprášené, horké silnice, potloukání po venku, noci v seně, v slámě nebo v dobytčích vozech železničních, hladovění, strádání, zmrzáni, všechny nadávky a ústriky.

V noci za svitu lampičky se zdálo, že postava matčina nepřirozeně vzrůstá. Nehýbala se. Syn chroptěl, stenal, smrt byla již blízoučko. Milosrdná sestra se začala jemným hlasem modlití modlitby za umírající. Nemocný mladík se modlil potichu s ní. Zároveň však ho přepadla smrtelná úzkost: ... Teď už bude brzo všemu konec. Mrtvého vynesou, matka s pláčem půjde za mrtvolou a již se nevrátí. Ach, a jeho pohled, srdce, duše nebudou mít už ani této poslední útěchy!

Ano, bylo tomu tak. Najednou umírající utichl. Stín smrti přešel světnici. Sestry zahalily mrtvého a odnesly ho. Matka zůstala sedět ještě několik minut, potom vstala a potácejíc se šla ke dveřím. Najednou dolehlo k jejímu sluchu volání: »Mamínko, mamínko!« Zachvěla se, zastavila se. Nevolalo to její vlastní mrtvé dítě? Právě tak se to dotklo jejího srdce. Ohlédla se a viděla, jak cizí nemocný sedí na posteli. Vztahoval k ní ruce jako malé děčko. »Mamínko«, zavolal ještě jednou toužebně, něžně, tesklivě.

Nemohla odolati tomu hlasu. Vrátila se a sklonila se k nemocnému. »Pravda, stýská se vám po mamince?« — »Nemám maminky... nikdy jsem jí neznal... a tak rád bych měl maminku,« vyřázel ze sebe vzlykaje.

Žena pochopila. Najednou jí vzešlo světlo: Jsi-li matkou, buď matkou všem! Vzala chudáka do náručí, políbila ho, hladila a těšila. »Zůstaňte u mne, mamínko, zůstaňte!« Zůstala a tutěž lásku, kterou měla k vlastnímu dítěti, dala nyní dítěti cizímu. M. H.

Kniha, jež je programem.

Jest to kniha Chautardova: »Duše veškerého apoštolátu«. Je víc než toliko literárním zjevem: je programem, a to programem nejen pro nějakou podružnou část působnosti, nýbrž stanoví nejpodstatnější podmínku, duši všeho snažení, a chce do veškeré sociální práce vnést nekonečně hlubší směr.

Každý, kdo veřejně pracuje, zvláště kdo **usilovně a mnoho** veřejně pracuje, cítí, jak při tom nábožensky vybledá, jak jej to víc a více plní smýšlením čistě světským a jak teplota a radost víry mizí, jak teď už pracuje spíše řemeslně, a jak věty, které na po-

čátku vyvěraly z nehlubšího nitra, stávají se v jeho ústech již jen frází, často frází úplně prázdnou. Kde se mnoho svítí lampou petrolejovou, tam se musí často a hojně dolévatí petroleje. Jinak... Kolik lidí, kteří stojí ve víru veřejné činnosti, si musí povzdechnouti: »Bože dobrý, to je hrozný vnitřní stav! Pořád musím nábožensky jen a jen vydávat, a nic nepřijímám...! Bože dobrý, co z toho může býti, leč jen náboženský bankrot? Vydávat musím, musím vydávat mnoho, mé postavení mě k tomu nutí a společnost toho nezbytně potřebuje. Ó Bože, já svých náboženských vydání snížit nemohu, ó pomoz mi, abych zvýšil své náboženské příjmy a tak udržel v sobě zdravou rovnováhu!«

Ale je ještě jiná věc. Spolkový život dělají osoby. A jsou-li tyto osoby nábožensky znavené a pod bodem mrazu, pak jsou i spolky nábožensky pod bodem mrazu. A takový spolek pak nadělá více zla než dobra; má-li podle jména ráz katolický, tak natropí spousty ještě větší. To je zkušenost ve všech zemích kolem nás. Domníváme se, že zůstaneme podobného zklamání nějak zázračně ušetřeni? Kde vymře náboženství ve spolcích vzniklých na půdě náboženské, tam i tyto organizace se dříve nebo později zhroutí...

Mermillod, veliký švýcarský pracovník katolický, jenž tak pronikavě a tak šťastně zasáhl do náboženského a sociálního vývoje ve Švýcarsku, pronesl památné slovo: »Ježíš musí býti životem mé činnosti, sice...« A každý jednotlivec, pracující intenzivně ve veřejném životě, každý katolický spolek, musí si též s největší opravdovostí opakovati: »Ježíš musí býti životem mé činnosti, sice...«

Všem těm, kdo stravují své síly ve službách veřejných zájmů katolických a kdo cítí, jak jejich náboženská vroucnost chladne a mizí, z celé duše doporučuji četbu této Chautardovy knihy. Uskuteční-li se její obsah u nás, kolik štěstí se tím vnese do duší, jak se utuží náš spolkový a vůbec veřejný katolický život, na jak pevný základ bude postavena naše propaganda! Jsou lidé, kteří když mluví, jako by přišli z nových světů a přinášeli nám vyšší zjevení. To jsou Vidiouci. Takový je Chautard. Jeden známý veřejný katolický pracovník mi pravil: »Začal jsem čísti Chautarda. Nejsem ještě u konce. Ale náš veřejný život se mi touto knihou zjevil v úplně jiném světle.«

Český překlad Chautardovy knihy »Duše veškerého apoštola« vyšel v edici Smíru (Přerov, Štřava 7). Cena 20 Kč.

Dr. B. Vašek, Sociální rozhledy.

Poznámka: Dostane-li kdo nedopatřením některé číslo Směrnic dvakrát, ať je laskavě vrátí s poznámkou na adresu, že už je má.

Imprimatur arcib. konsistoře v Olomouci ze dne 21. září 1928, č. 15.715. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel: dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec pro drobnou práci v katol. akci.

Vychází měsíčně. Řídí Dr. B. Vašek, univ. profesor v Olomouci. — Administrace a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo 20 haléřů, ročně Kč 2 40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Zásady požehnaného apoštolátu.

1. Pomáhej v duchovní správě jen k větší cti a slávě Boží!
2. Nedej si svatost této práce uloupiti nebo znehodnotiti lidskými pohnutkami, ohledy nebo slabostmi!
3. Nedominuj se, že kněží nebo sv. církev jsou ti kdovíjakou vděčností povinni za tvé přičinění! Jinak bys uslyšel kdysi slova Páně: »Vzal jsi již odplatu svou!« (Mat. 6, 2).
4. Při duchovní výpomoci pracujeme na vinici Páně. Za to musíme býti Bohu velice vděční. Jeden zemřelý církevní hodnostář pravil kdysi o práci laického apoštola: »Chceme-li býti opravdu učenlivými, pokládejme sebe i své chráněnce za pacienty Boží. Snad vyléčí Bůh spíše nás našimi chráněnci než naše chráněnce námi.«
5. Chceš-li býti pravým laickým apoštolem, varuj se veškeré lidské bázně! Výsledek tvé práce je pochybný, jestliže se dlouho rozmýšlíš, bude-li tvá práce komu po chuti nebo ne.
6. Nezapomeň, že si musíš zajistiti pro svou apoštolskou práci podporu nebeskou. Nejsilnější oporou a zbraní je vždy modlitba. I na laickou výpomoc se vztahují slova Spasitelova: »Beze mne nemůžete učiniti nic«. Jan 15, 5.
7. Měj v úctě cizí rodinu! Každá rodina je svatyní; někde je třeba znesvěcená, ale při tom přece zůstává svatyní. Pamatuj na to při svých návštěvách!
8. Vmysli se do postavení lidí, které navštěvuješ. Varuj se říci nebo učiniti něco, co bys u jiných sám rozhořčeně odmítal!
9. Při svých návštěvách buď laskav a přívětiv! Nejednej jako moderní sektáři, kteří neodbytně na lidi dotírají a chtějí je přesvědčiti stůj co stůj! Ty musíš projevovati pokornou a taktní lásku k bližnímu, jež je znamením pravé církve Kristovy.
10. Vést duchovní rozmluvy je umění. Nejlepší a nejúčinnější duchovní rozmluvy jsou ty, které vyplývají z hovoru samy sebou.
11. Ještě větší umění jest však mčetí. Největší dobrodíní lidem prokážeš, mohou-li spoléhat na tvou mlčenlivost, když se ti s něčím svěří. A naopak, velmi by je to pohoršilo, kdyby poznali, že jsi zklamal jejich důvěru.

Manželská rozluka.

Z Poznámek dra Sonnenscheina.

Ošetřovatelka nemocných mi pravila: »V našem domě jsou vůbec jen rozvedené ženy: modistka se čtyřmi dětmi, pokojská s dvěma

dětmí, paní baronka, jež má dvě roztomilé děti, také jedná o rozlučku. Pročpak ne? Když je člověk tak mladý a tak pěkný jak obrázek? Já bych jednala také tak. Jednou přijde člověk přece na toho pravého a pak je životní otázka rozřešena. Co jiného má člověk z života? Přece nikdo nemůže ode mne žádati, abych pro zásady vedla nějaký život a nedosáhla svého práva.»

Tak jsme hovořili chvíli a já jsem se lekal čím dál tím více. Pravila, že tak soudí celý Berlín, že tak smýšlejí všichni lidé, kteří přicházejí do barončina domu. Ona sama také.

Že církev protestantská na tom nemohou nic měnit, je mi jasné. Že synagoga nemůže zadržeti tuto lavinu, je mi také jasné. Ale katolická církev má sílu sv. Kryštofa a je obr, který se nebojí ani lavín. Dovede se jím opřít, sráží je zpět. Její ramena dovedou nésti břemena celého světa a ovládati je, jako je Bůh ovládal při stvoření, Bůh, jenž mese celý svět na špičkách svých prstů.

Církev má sílu z onoho světa a moc z věčnosti. Neustupuje, má jasný pohled a nezlomnou vůli. Nedělá kompromisu ani s Berlínem. Sv. Pavel píše Římanům, aby se nepřipodobňovali tomuto démonickému světu. Mají být křesťany. Mají učinit svůj život obětí Nového zákona, která záleží v tom, že vůli Boží se dává přednost před vůlí lidskou, v tom, že pro své zásady dovedou přinášeti oběti. Berlín se kdysi probudí katolickými zásadami.

Tulák.

Duchovní správce přednášel svým karitativním pomocníkům, kterak mají být horlivě činné a že jejich horlivost se má projevovali skutky a obětmi.

Druhého dne šla jedna z nich — slečna N. — za svým povoláním do sousední vesnice hodinu cesty osamělou silnicí. Myslíla na veřejší přednášku. Pracovat je třeba, pracovat a obětovat se! Sáhla do kapsy po růženci: první za děti, druhý za hříšníky.

Najednou se před ní vynořil tulák: starý, otrhaný, zbědovaný. Jest toto snad příležitost k činu?

»Pozdrav Pán Bůh! Dnes je kluzko! Dejte pozor, abyste nespadli!« Tím se zahájil hovor.

Chudšas vypravoval, jak býval dilaždicem ve Vídni, na počátku války chtěl domů, ale hned ho poslali na italskou frontu. Od té doby se má zle. Není práce, není přístřeší, není chleba.

Rozmluva přišla na náboženství. »Ani modlení už nic nepomáhá...« a otevřel celou duši, jež byla zanedbanější než tělo.

»Kdy jste byli naposled u sv. zpovědi?« — »Ach, to je už aspoň patnáct let. Byl jsem tehdy v nemocnici. Teď už ani nevím, jak se to dělá.«

»To neškodí. Jděte jenom ke zpovědníci a řekněte: Rád bych se zpovídal, ale nevím, jak se to dělá!«

Stařec se zasmál a pravil: »Miožná, že to kdysi tak udělám.«

»Alle mohli byste mi slíbit, že půjdete o velikonocích ke sv. zpovědi.«

»Slíbit to právě nemohu, protože . . . , protože když jednou něco slíbím, tak to také udělám. A tohle . . .«

Rozmluvu se přesunula na všední život. Ale slečna N. ji opatrně přivedla na předešlý předmět. »Máte růženec?« — »Nemám — už dávno!«

»Nechtěl byste můj?« — »Inu, proč ne?« Slečna N. chvíli váhala, neboť si ten růženec přivezla z Říma z jubilejní pouti a byl posvěcen samým svatým Otcem.

Ale stařec už nastavoval dlaň. »Tak tu máte na památku! A pomodlete se někdy k Panně Marii!«

»Ano, to ano! Zaplať Pán Bůh! To je mi milejší než kolik korun!«

Přišli k vesníc. Ještě poslední útok: »Příteli, než se rozejdeme, prosila bych vás o něco. Slíbite mi, že letos půjdete k velikonoční sv. zpovědi. Snad nemá již žádný z nás daleko na věčnost. A tam nahoře budeme rádi, že jsme tady byli s Pánem Bohem za dobře.«

(Mlčky se zastavil. Potom ztěžka, ale opravdově pravil: »Ano, slíbují vám to! A abyste věděla: co slíbím, také splním.« R.

Skříňka na zaopatřování.

(Nejednou se stává, že kněz, když přijde s nejsvětější Svátostí k nemocnému v lepším domě, najde pěkný oltářík: samá květina a samé světlo.

Alle jak tomu bývá někdy u chudiny? zejména, má-li být nemocný neočekávaně zaopatřen? Často k tomu nebývá nic po ruce.

V takových případech se osvědčuje uložit si do skříňky, která se dá snadno nésti, vše, co musí být při zaopatřování pohotové, a s touto skříňkou jít s Pánem Bohem k nemocnému.

Stačí skříňka asi 18 cm široká, 30 cm dlouhá, 7 a půl cm vysoká; v ní je ubrus, šáteček pro kněze na utření prstů, ubrousek pro nemocného, stojatý křížek, dva malé svícny se svíčkami, krabička zápalek, dvě vázičky s umělými květinami, jedna sklenice na vodu obyčejnou, jedna na svěcenou vodu, svěcené kočičky, skleněná nádobka se solí, jiná s bavlnkou, konečně křížek pro umírající a růženec, obojí posvěceno na velké odpustky. Křížek a růženec se nemocnému po každé daruje.

Nebylo by radno, aby v každé sakristii byla taková skříňka? A to nejen pro chudinu, nýbrž i pro případ neštěstí na nádraží, v továrnách, při stavbách a kdekoli jinde. Kdysi byly v továrně zraněny výbuchem tři osoby. Z blízké školy byl rychle povolán kněz, mohl však udělit jen absoliuci, poněvadž neměl po ruce nic k poslednímu pomazání. Bylo by radno, aby katoličtí zaměstnavatelé ve větších závodech mívali takové skříňky na zaopatřování, jako musejí mítí domácí lékárny.

Nebyl by to pěkný apoštolský úkol pro mariánské družiny, pro spolky matek nebo pro jiné zbožné a horlivé farníky a farnice, aby se obětavě staraly o zařízení a udržování takové pomůcky k zao-
patřování nemocných?

Tiskový apoštolát.

Nastává zase doba svateb. Upozorňujeme snoubence na exerciční kursy, které se pro ně hodí. Nejlepší přípravou k tak rozhodnému kroku, jako je stav manželský, jsou exercicie. Exerciční dům v Hlučíně pošle na požádanou zdarma seznam takových exercicií.

Rozšiřujeme mezi snoubence katolické brožurky a knihy o manželství. Lacině takové brožurky ze sbírky »Životem« jsou: čís. 4. »Šťastná rodina«, čís. 14. »V bouřích mládí«, čís. 17. »O manželství«, čís. 18. »Manželé mezi sebou«. Větší knihy o témž předmětu, jež mohou býti také vhodným svatebním dárkem, jsou: Schilgen, »Ve službách Stvořitelových«, »Ty a ona«, »Mladí hrdinové«, Jan Pauly, »Brány do štěstí života«.

Brožurky má na skladě Exerciční dům v Hlučíně, knihy ostatní lze dostatí tamtéž a v každém katolickém knihkupectví.

Naším malíčkým, kteří se těší na první přijetí Ježíška, udělejme radost tím, že jim koupíme nebo jejich rodičům doporučíme knihy o prvním sv. přijímání, na př. »Květy nejsvětější Svátosti« (Edice Smíru, Přerov, Štřava 7), »Lisbetka« (Školské sestry, Královské Vánohrady, Korunní ulice 4), časopis »Pán přichází« (Olomouc — Wurmova 13). Edice smíru má v tisku »Bílé květy«.

Upozornění.

P. T. duchovní správce a všechny, kdo mají zájem o vývoj soustavné pastorace a o vzdělání laických apoštolů, upozorňujeme, že po prázdninách t. r. bude otevřena v Brně **sociálně karitativní akademie**. Účelem akademie bude vzdělání odborných pracovníků k výpomoci v církevní duchovní správě. Při akademii bude internát pro žáčky akademie. Akademii zakládá kongregace sester Neposkvrněného Pojetí Panny Marie v místnostech spolku Zdislavy v Brně, Pekařská 8.

Do sociálně karitativní akademie se přijímají též inteligentní řeholní kandidátky, jež by si řády a kongregace chtěly vychováti a vzdělati na vedoucí místa.

Žádost o přijetí se **letos (1929)** podává na **kuratorium akademie v Přerově**, Štřava 7, příští léta na ředitelství akademie v Brně, Pekařská 8. Tamtéž lze se obrátiti s žádostmi o bližší poučení.

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. — Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Štřava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2'40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Jak se vystříhati klamů.

Co je ti po tom, zdali druzí nedbale plní své povinnosti, nebo zdali mají úspěch či nemají, nebo zdali stále mlčí?

Učinili tě pastýřem stáda? Děláš, co je na tobě, abys překazil útoky vlků?

Marnost je pečovat o věci, z kterých ti nebude třeba odpovídati v den odměny a trestu.

Kdo pilně pracuje, vyhne se mnohým bludným úsudkům.

Dbej sám sebe a nauky a uvidíš, že jsi prach a že se nemáš proč chlubit ani pohrdat vyššími a sobě rovnými.

Kdo je hodně zaměstnán a oddává se úplně své práci, málo nebo nic se nestará o chyby jiných.

Mnozí si namlouvají, že to, co pochází jen z lidské žádosti zchladit si záhu, je horlivost. Mnozí myslí, že mají ducha mého, a zatím jednájí jenom podle popudu svých náklonností.

Mnozí myslí příliš na obhájení svého názoru, a málo na to, aby se pokořili a napravili.

Já vím všecko a každému odplatím po zásluze.

Není všecko ctnost, co se zdá. Mluví-li kdo mnoho o sobě a o svých věcech, snadno se skrývá v jádru jeho skutků nějaká chyba.

Pálau T. J., Katolík činem.

Apoštol velkoměsta dr. Sonnenschein.

Asi před dvěma měsíci přinesly noviny zprávu, že dne 20. února 1929 zemřel v Berlíně dr. Sonnenschein, berlínský farář. Jméno jeho jest i u nás dobře známo; i čtenářové Směrnic měli již příležitost je poznati.

Dr. Sonnenschein byl zakladatelem SSS, t. j. sociálních student-ských sdružení, která po vzoru německém rok před válkou byla zavedena i u nás a konají dobře své poslání. Proto i u nás zpráva o jeho smrti zarmoutila. V dr. Sonnenscheinovi odchází však ne-toliko velký pracovník mezi studentstvem, nýbrž i vzorný kněz, jehož oplakával celý Berlín. Jeho smrt oznámil veškeren tisk jako něco, co se dotýká všech pěti milionů tohoto velkoměsta. Všichni s bolestí pocítují v jeho smrti nenahraditelnou ztrátu.

Dr. Sonnenschein byl syn chudých rodičů z Porýní a narodil se před 53 lety. Již jako student vynikal neobyčejnou láskou k děl-nictvu; ještě ji zmnožil, když byl roku 1900 vysvěcen na kněze

a jako kněz poslán mezi dělníky. Chtěl v životě uskutečnit dvě myšlenky: jednak vzbudit u studentstva zájem o práci mezi dělnictvem, jednak chtěl dát dělníkům vše, čeho potřebovali k duchovnímu životu. Celý jeho život od roku 1900 se nese tím směrem a třeba říci, že to byl život bohatého apoštolátu a jedinečné síly.

Jak uskutečňoval své myšlenky? R. 1906 založil a sám převzal řízení sociálního sekretariátu v München-Gladbachu, jenž zamýšlel vzbudit co největší přátelství mezi dělníkem a pracovníkem intelektuálním. Do r. 1914 bylo v Německu přes 300 SSS. Mnoho kursů pro dělnictvo bylo uspořádáno, a kolik přednášek bylo vykonáno, nelze ani vypovědět. Za války vytvořil asi 40 studentských středisk, která měla pomáhat i v bídě hmotné a která plnila dobře svůj úkol. S 8000 studenty, členy SSS, byl po celou válku ve styku pomocí listu, který vydával a redigoval. Když po válce Sonnenschein odchází do Berlína, pracuje jednak dále mezi studentstvem, jednak zahajuje úplně v duchu moderním činnost pastorační ve velkoměstě.

Říkalo se o něm: Jako sv. Pavel chodil do areopagu získávat duše inteligence, jako sv. František z Assisi v své době byl apoštolem inteligence i lidu, tak i v poslední době Sonnenschein shromažďoval vyhoštěné z periferií i inteligenci ze středu velkoměsta a byl všem apoštolem plným ohně. Byl znamenitým řečníkem a spisovatelem. Těchto svých schopností výtečně používal v své veliké lásce k duším. Jeho horlivost byla jedinečná. Den co den přijímal asi 40 lidí, pomáhal všem radou i skutkem. V Berlíně ho znali ve všech úřadech a nic mu nedovedli odepřít. A Sonnenschein se staral o všechny: o nezaměstnané, opuštěné, chudé, zoufalé. Telefon, telegraf, všechny prostředky moderní techniky měl po ruce. Kdo přišel, tomu pomáhal, a neutěšoval toliko slibem, jak činívá tolik lidí, majících moc; pomáhal skutkem. Kolik lidí mu dnes děkuje, že si nezoufali a že nyní dobře a spokojeně žijí. Neboť byla-li jedna brána zavřena, byla druhá brána otevřena a dr. Sonnenschein dovedl nalézti trati, jen aby pomohl trpícím.

Byl v Berlíně nejvíce znám a nejvíce milován. Jeho »Kirchenblatt«, vycházející každý týden, býval čten i odpůrci a jeho kázání vycházela v jednom vydání za druhým. Byla posilou nejen věřícím, ale i nevěřícím, hledajícím. Znal lidi a znal i cesty k lidským srdcím. Jeho styl byl jasný a prostý. Bez dlouhých oklik šel vždy přímo k věci samé, a dosahoval účinku. Hloubka myšlenky zůstávala a jímala duše.

Dr. Sonnenscheina želí proto celý Berlín, katolický i nekatolický; a celý Berlín je mu zavázán velikými díky. Soc. demokratický list »Vorwärts« napsal po jeho smrti: »Jeho práce byla zásadně namířena proti nám. Ale Sonnenschein byl z těch málo lidí, kteří mají odvalu a sílu žít vírou, již vyznávají. Proto my, političtí odpůrci zesnulého, chceme vzdát tomu muži, náležejícímu jinému kulturnímu směru, spravedlnost.«

Dr. Sonnenschein vykonal za 10 let v Berlíně veliké dílo a je opravdu vzorem, který možno každému doporučiti.»

Dr. J. Eberle o něm napsal: »Sonnenschein žil jako žebrák a byl pochován jako kníže.«

Kéž se v nebi přimlouvá za příznivý vývoj soustavné pastorace i u nás!
Podle Lidových listů.

Růženec.

Máš ještě růženec, který ti dala maminka? Růženec, kterýs měl v den prvního svatého přijímání? Růženec, kterým ti mají ovinit ruce, než tě vloží do rakve a ponесou k hrobu? Máš jej ještě? Nechci se tázat nějak sentimentálně, ale růženec má velký význam. Ta zrnka jsou růže kolem obrazu Matky Boží.

Uctívou lásku k Matce Boží mají římsí katolíci společnou s rozkolnými Rusy. Je to nejstarší majetek Církve. Na byzantských obrazech bývá psáno řeckými písmeny na zlaté půdě: »Matka Boží«.

Má to hluboký smysl, že na našich oltářích jest ideální obraz ženy, která dala Kristu tělo lidské, a přece může býti zvána matkou Boží. Ona je matkou Ježíše Krista, Boha a člověka v jedné osobě. Dalo některé náboženství ženě takové postavení? V Panně Marii vzdáváme čest ženě a matce nad všechnu vroucnost národních písní, nad veškeru romantickou lyriku, nade všechny naše básníky.

Najdi si zas růženec a jdi s ním do kostela na májovou pobožnost.
Z poznámek Dra Sonnenscheina.

Několik otázek a odpovědí.

1. Co je laický apoštolát?

Laický apoštolát je spolupráce laiků v službách Církve z pohrutek náboženských.

Slovo laik na rozdíl od klerika znamená úda Církve, který není svěcením ani zvláštním stavem ustanoven nebo zavázán k plnění církevních úkolů.

Apoštolátem se zde míní zcela všeobecná činnost pro rozšiřování evangelia pod vedením církevních představených.

2. Jest laický apoštolát povinností všeobecnou?

Závazek laického apoštolátu je všeobecný a skutečný. Jest obsažen ve všeobecném příkazu, abychom Boha ctíli a milovali.

»Laický apoštolát je skutečná a vážná povinnost katolických křesťanů. Není ti ponecháno na vůli, chceš-li apoštolsky působiti nebo ne. Je to tvá povinnost. O tom tě Kristus nenechává v pochybnosti. Praví docela jasně: »Kdo neshromažďuje se mnou, rozptýluje.« Luk. 11, 23. — Kard. Bertram.

3. Z čeho zvláště vyplývá povinnost laického apoštolátu?

Povinnost laického apoštolátu se nám ukládá zvláště svátostí křtu, bířmování a příkázáním lásky k bližnímu.

4. Pokud se nám ukládá povinnost laického apoštolátu svátostí křtu? —

Křtem se člověk stává dítkem Božím, bratrem Ježíše Krista, ú-

dem Církve. Tím se mu dostává nejen veliké důstojnosti a milosti, ale ukládá se mu i vnitřní závazek: a) aby jako dítě Boží byl také činný pro zájmy svého Otce, b) aby jako bratr Kristův pracoval k jeho cti a c) aby jako úd Církve sv. se přičiňoval o vzrůst a blaho Církve.

a) Důstojnost dětí Božích, již se ukládá křesťanu povinnost laického apoštolátu pracovati o rozšíření cti Boží, zdůrazňuje se velmi často v Písmě sv.: »V lásce nás předurčil ku přijetí za syny své skrze Ježíše Krista...« Efes. 1, 5. — »Nuže tedy, nejste již cizinci a přistěhovalci, nýbrž jste spoluobčany svatých a domácními Božími«. Efes. 2, 19. — »Buďte tedy následovníky Božími jako děti milé.« Efes. 5, 1. — »Jako synové světla žijte, — neboť ovoce světla (záleží) ve všelike dobré a spravedlnosti a pravdě«. 5, 8—9.

b) Že křesťan musí pracovati pro Krista, vyplývá z vroucího spojení s Kristem následkem křtu sv. »Neboť všichni, kteří jste byli v Kristu pokřtěni, Krista jste oblékli«. Gal. 3, 27. — »Jestliže však někdo nemá ducha Kristova, není jeho«. Řím. 8, 9. — »Vždyť jsme se stali účastníky Kristovými.« Žid. 3, 14.

»Povinnost laického apoštolátu vyplývá z povinnosti lásky ke Kristu. Kristus nemá světlejšího cíle svého poslání, nežli je spása duší. Kdo je netečný k nejsvětějším zájmům Ježíše Krista, k duševnímu blahu svého bližního, ten nemá pravé lásky ke Kristu«. — Kard. Bertram.

c) Křtem se člověk stává údem Církve sv. Všichni údové Církve jsou mezi sebou zpřízněni, jsou bratřími a sestrami, takže se musejí starat jeden o druhého. »Může to býti některému údu mystického (tajemného) těla Ježíše Krista jedno, zdali celé tělo prospívá silou a dokonalostí, nebo zdali je v svém vývoji nějak brzděno? Což není každý úd tohoto těla odpovědný za blaho celku?« — Arcib. Hauck, Bamberk.

W. Wiesen, Der Laienapostel.

Naším dětem, malým i velkým.

Edice Smíru chystá naši mládeži divě milá překvapení. Jsou to:

1. **Bílé květy**, sbírka jemných povídek pro děti a pro mládež dospívající. Pedagogický moment je dětská nevina a andělská ctnost, vyspívající až k hrdinství pod ochranou Matky Boží a v záři nejsvětější Svátosti.

2. Druhé dílko jest eucharistická povídka »**Pán Bůh na návštěvě**«. Současná cizí kritika o ní praví, že takové eucharistické povídky na světě ještě nebylo. Je zcela jiného rázu než všechny ostatní eucharistické povídky dosud vydané u nás i v cizině. Hluboká, místy naivní víra Jeníčka, který si Pána Boha přináší do rodné chaloupky a tam s ním dětinně a uctivě hovoří o všech svých i mamínčiných starostech, působí hlubokým dojmem i na dospělé.

(Objednávky obou knih na adresu: Edice Smíru, Přerov, Šířava 7.

Komu chybí některé číslo Království Kristova nebo Směrnic, račte je reklamovat. Mnoho se nám poštou ztrácí, doufáme však, že v nových obálkách bude zasílání bezpečnější.

Administrace v Přerově, Šířava 7.

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Jan Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. — Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Skutky duchovního milosrdenství.

Krásné je sytit hladové, ale neméně krásné jest lámatí a podá-
vati chléb života hladovým duším.

Krásné jest napájet žíznivé, ale neméně krásné jest přiváděti
žíznivá srdce k lásce Srdce Ježíšova.

Krásné jest odívati nahého, ale neméně krásné jest pomáhati
ubohým lidem, aby nabyli roucha posvěcující milosti.

Krásné jest postarati se o přístřeší tomu, kdo je nemá, ale ne-
méně krásné jest přiváděti duše bez domova do vlasti nej-
světější Svátosti.

Krásné jest provázeti mrtvého na poslední cestě, ale nekonečně
krásnější jest probouzeti duchovně mrtvé k životu.

Máš, smíš a chceš pracovati v této velké charitě duchovní?
Nuže, jdi a »ukaz se kněžím« a řeknou ti, co máš činiti. Chceš-li
však vypomáhati, musíš se co nejvroucněji spojovati s tím, jenž
jest základ, síla a koruna tvé práce, s dobrým Pastýřem
v nejsvětější Svátosti. P. Bonaventura Klotz.

Apoštolát smíru.

Měsíc božského Srdce Páně a jeho slavnost buď nám vzpruhou
k nové horlivosti v duchu smíru. Snažme se potěšovati božské Srd-
ce Páně za ty, na něž se vztahuje náš apoštolát! Vnitřní život a
duch smíru jest duší naší činnosti.

Potěšujme božské Srdce Páně modlitbou a udržováním styků
s Pánem Bohem. Bůh je vyhnán z tolika srdcí, kéž aspoň v našich
srdcích vládne neomezeně! Pán Ježíš není dosti znám, aspoň my se
přičiňme, abychom ho v tichém rozjímání důkladněji poznávali!

Ale nespokojím se modlitbou, dám se do práce. Co mám dělati?
Kde je mně potřebí? Jsem životným a živým spojencem božského
Krále? Co čeká ode mne pro rozšíření a upevnění svého králov-
ství podle povinností mého stavu, podle místa, na něž mě posta-
vila jeho Prozřetelnost? Snad nemusím v způsobu svého života
měnití nic, ale mohu snad oživit svůj život jiným duchem, své
skutky proníknouti ohněm, míti ustavičně starost o duše, které
upadají do záhuby a které bych dnes mohl zachrániti nebo posvě-
titi nepatrnou částkou svého života. Nejde snad o to, abych dělal
jinou věc, nýbrž abych ji dělal jinak.

Ale není dost na smír se modliti, apoštolovati podle povinností

stavu, přiváděti a spojovati s Kristem Pánem duše. Je třeba, abych činil pokání, které v živém spojení s obětí božského Vykupitele nabude síly výkupné. Hřích byl spáchán tím, že stvoření si dovolilo radost nedovolenou. Na smír za to si odepru i něco dovoleného, neb aspoň budu trpělivě a oddaně přijímati denní kříže a odříkání.

»Vyplňuji na svém těle to, co zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, jímž jest Církev.« Kol. 1, 24.

„Lump.“

Člověk, který nevinně přišel o čest, vrací se domů s duší bolestně raněnou. Ztratil vše, co může člověk ztratit, když ho zastihne »námě veřejné spravedlnosti«. Touží zpět, na místo svých mladistvých ideálů, touží domů, aby u přátel a u šlechtných lidí se probral z vnitřního i vnějšího ponížení, aby se zcela nezhroutil po bitvě, kterou prohrál v boji se světem nevďečným, zaslepeným, lživým, nenávisným, křivopřísežným.

V jednom okně vidí starého, milého přítele. »Pro Boha,« volá přítelova žena, »ten chlap se nestydí jít domů za bílého dne. Zavří okno, sic nás pozdraví! A zamkne, sic přijde k nám! Vždyť bychom musili dát dům vykropit. Takový lump!«

Abys někoho nepohoršil, vychází ubožák z domu jen večer. — »Nevšimli jste si, že ten lump vychází jen v noci? Co asi má na svědomí, že se bojí denního světla? Je to podařený lump!«

Uchyluje se do kostela. Jen tam se cítí doma. Ve svatostánku bydlí někdo, kdo mu zcela rozumí, neboť kráčet podobnou trpkou cestou. — »Člověk už nemůže jít ani do kostela, ten lump tam stále sedí! A pomyslete, šel i k sv. přijímání! Bože na nebi, co všechno si musíš dát líbit! Kdybychom my byli tak špatní jako ten lump!«

Lump slyší, jak se pohoršují. Vyhýbá se kostelu a chodí denně lesem do vzdáleného klášteríka. — »Již čtyři týdny nebyl ten lump v kostele! Neměl by se denně modlit celé hodiny v kostele za pokání? Ale on již nemá svědomí. Pán Bůh mi odpusť, že jsem mu odpověděl na pozdrav! Takový sprostý lump!«

Ubožák klečí na hrobě rodičů, pláče a modlí se: »Matičko, cítím, žeš mi blízko. Hle, jsem uštván, zneuctěn, vyděděn! Ty, víš, že trpím nevinně. Lidé myslí, že slouží Bohu, když na mne naplíví.

Kam se mám obrátit? Jsem mrtev, a přece musím žít. Pros Boha o smilování, o přátelství, o sílu pro mne!« — »Viděli jste toho lumpa? Klečel na jejím hrobě a vyl jako pes. Nemá již citu. Myslí, že ho nikdo neslyší, ale já jsem slyšel vše zřetelně. Mluvil sám s sebou o svých hanebnostech, a ke všemu se přiznával. Toho chlapa by měli ze vsi vyhnat! Ani Otčenáš jsem se nemohl pomodlit k vůli němu. Takový nestydatý lump!«

»Nedej se udeptat! Dosud jsi vždy překonal své neštěstí! Teď by ses vzdal? Jen se drž Boha, potom ať přijde cokoli! Pán Bůh vidí všechno a nic se neděje bez jeho dopuštění!« Tak se »lump« sám povzbuzoval. »Hleďme na něho, ten se nadnáší! Jako by vy-

hrál z loterie! Kdyby měl jen jiskru víry, jinak by se tvářil! Ale je to zatvrzelý lump!»

Situace se stává »lumpovi« nesnesitelnou. Vyhodili ho na ulici. Mrzne venku ve sněhu a v ledu. Neví, kam by hlavu položil. A je Štědrý večer. Nesvědomitě oloupen o poslední majetek, nevinně zhanoben nevěrností a křivou přísahou nešlechtných lidí odchází daleko.

V hornické boudě nachází starého přítele na noční hlídce. Přítel se s ním podělil o chléb a nechal ho několik hodin spát na tvrdé lavici. Však i odtud se o něm dověděli. — »Bože na nebi! Což ten chlap není ještě mrtev? Ani o vánocích se člověk nemůže radovat! Takové sprostáctví! Zůstane poblíž vesnice! Ve svaté noci vánoční spí v jámě! Má přece takové vzdělání a měl by takové postavení! Tak nás zostudí ten protivný lump!»

»Lump« má hlad. Pokouší se ještě jednou, aby si našel poctivou práci. Stokrát již prosil o službu, lpí však na něm skvrna. Namáhá se marně. V zoufalé nouzi upomíná své staré dlužníky. — »Ten chlap chce od nás peníze. Jsme mu ovšem dlužní několik tisíc, ale takový lump nemá už práva na svou pohledávku. Byl by to smrtelný hřích poslati peníze tomu lenochovi. Pán Bůh nás opatruj před takovým hřichem! Již rok běhá bez práce. Kdybychom mu poslali peníze, byli bychom vinni jeho špatnému životu. To nejde, jsme přece křesťané! Ať si to pamatuje, ten bezbožný lump!»

Nejvyšší bída dohání »lumpa«, že přijímá práci u tiskového podniku, jehož nabídky už několikrát zásadně odmítl. Z hladu zapírá své zásady. Píše bezbarvé články s krvácejícím srdcem. Žádá se po něm víc a více. Všechno se v něm vzpírá proti takové zradě. Odřekl, pádí na ulici. — »Vizte toho zrádce! Psával do takových novin! To se ukázal! Dobře, že jsme ho tehdy odmítli! Je opravdu horší než největší nepřítel Církve. Takový bezecný lump!»

A »lump« šel cestou nových a nových pokořování. Ale Bůh jako jediný přítel šel s ním. Umíraje našel ubožák konečně v jednom klášteře křesťanství, kterého ve světě už nebylo.

Milý »lumpe« moderní společnosti, který ses přes všechny nevýslovné krutosti »hodných« lidí přece udržel nad bažinou, v níž tě chtěli »počestní« lidé udusiti, pohled k bráně nejvyššího soudního dvora v Jerusalemě. Tam uvádějí před nepřehledné množství lidí muže, na němž už není zdravého místčka. Je samá krev, samá rána a špína a nejsprostěji potupen. »Ejhle, člověk! Nestačí vám to?« — »Ne, nám to není ještě dosti, musí umřít! Na kříž s ním!« — »Copak zlého učinil? Já na něm žádné viny nenalézám...«

A Pilát dal jím Ježíše, aby byl ukřižován.

Podle knihy »Křížová cesta moderního člověka«.
Dr. Albert Zell.

Čtyřicet korun. Co s nimi?

Přede mnou leží 40 Kč. Co bych si za ně mohl koupiti? Pár hlitů dobrého vína, několik dobrých cigaret, nebo bych si mohl za ně někam vyjetí. Ale co by mi to prospělo? Čím více tělo má, tím více

žádá, a jeho chtivý hlas pak už nezmilká. Tak co s těmi penězi? Četl jsem o významu tiskového apoštolátu. Co dobrého bych mohl udělat za 40 Kč? Mohlo by se rozdati mezi lidl aspoň 80 hluchinských brožurek. Všechny by se přečetly, snad by prošly tisíci rukou a přinesly by duším radostné poselství.

Kdyby jen jediná duše, která žízni po pravdě, svou žízeň ukojila, tak by skutečně těch 40 Kč bylo uloženo užitečně. Je-li na takovém spisku Boží požehnání, přinese útěchu netoliko jediné duši, ale mnoha ubožákům, a požehnání bude tím větší, čím větší bude má oběť. Na věčnosti uvidím, kolik dobrých myšlenek jsem vzbudil těmi 40 Kč, kolik duší bylo jimi získáno pro Boha a pro věčnost.

Zřeknu se tedy těch peněz. Ať za mne pracují v tiskovém apoštolátě, aby Bůh byl milostiv mé duši! Bez obětí není zásluhy, není požehnání, není věčné blaženosti! — »Učiňte si přátele z mamony nepravosti...« Luk. 16. 9.

Několik otázek a odpovědí.

5. Pokud se nám ukládá povinnost laického apoštolátu svátostí biřmování?

Svátostí biřmování stává se prostý občan království Kristova bojovníkem Kristovým a je s to, aby přemáhal vítězně nejen pokušení, která doléhají na něho samého, nýbrž aby se účastnil také spolupráce při úkolech Ježíše Krista a jeho Církve.

Proto se biřmování nazývá svátostí laického apoštolátu. Biřmovanec, posilněn silou Ducha sv., má »nadšeně se zastávat Církve, kde je napadána, má slovem i příkladem posilovat své bratry ve víře a ve vyznávání víry, má podle svých sil pracovat o to, aby království Kristovo a jeho panování bylo uznáváno čím dál tím více a aby se dbalo jeho sv. zákona jako směrnice i v celém veřejném životě. — Arcib. Hauck.

6. Pokud nám ukládá povinnost laického apoštolátu prikázání bliženské lásky?

Prikázání bliženské lásky nám ukládá, abychom bližnímu zprostředkovali statky a pomoc, jichž potřebuje k svému pravému, věčnému blahu. Proto nás prikázání lásky zavazuje zvláště k tomu, abychom pečovali o spásu svého bližního.

7. V kterém poměru je laický apoštolát k ctnosti bliženské lásky?

Laický apoštolát je nejdůležitější větev lásky bliženské, poněvadž se zde láska bliženská, prýstící z Boha, vztahuje na to, co má bližní nejdražšího, totiž na jeho nesmrtelnou duši.

»Kdo se neobětuje, aby bližního zachránil, ten nemá lásky bliženské.« — Kard. Bertram.

P o z n á m k a. P. T. odběratelé upozorňujeme, že poslední 3 čísla Království Kristova a Směrnic (10., 11. a 12.) vyjdou až po prázdninách, tak, aby 2. ročník mohl začít počátkem občanského roku 1930. Zatím na šťastnou shledanou!

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Jan Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. — Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Štřava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!

Prosíme sv. Václava zvláště nyní, kdy vnější oslavy svatováclavské dostupují vrcholu,

1. aby odprošoval velebnost Boží za hříchy našeho národa proti Bohu a proti jeho zákonům, proti Matce Boží a proti autoritě církevní,

2. aby orodoval u Boha, by nedal zahynouti našemu národu mravním úpadkem a odumíráním buňky národní — rodiny, nýbrž

3. aby jej svou milostí vštípil v Krista, z něhož by vnitřním životem čerpal sílu životní a energii k velikým činům a až k heroismu svatosti. Svate Václave, vypros nám svatých!

U telefonu.

Dne 9. srpna 1925.

U telefonu cizí hlas: »Neznáte mne již? Setkal jsem se s Vámi před rokem u nás v domě. V prvním patře . . . u svého přítele z B.« Jmenoval své jméno. Vzpomínám. »Čím Vám mohu sloužit?« — »Nevolám z domu. Jsem zde u přítele, jenž včera zemřel náhle. Byl nemocen jen den. Večer ho majednou opustilo vědomí. Vše šlo ráz na ráz. A poněvadž si jeho paní neví rady, volám já. Nebožtík byl Porýňan, katolík. Jak víte, jsem protestant. Ale myslím, že on jako katolík by měl býti pochován po katolicku. Můžete pomoci? Poněvadž to s ním šlo tak strašně rychle, nemohl býti povolán duchovní. Ostatně, nemocný byl bez vědomí. Jeho paní je protestantka.«

Táži se, zdali byli sezdáni po katolicku. Přeptá se. Děti nemají. Pokud to u telefonu jde, vysvětluji mu stanovisko katolické církve. Do kostela už asi léta nechodil? (To ví. Ale neví, jaký sňatek měli. Vysvětluji mu, že v katolické Církvi se musí spojovati dobrotivý takt s citem důstojnosti. Jestliže zemřelý odmítal církev za života, přál-li si po smrti býti spálen, nebyl-li ochoten ani v posledních hodinách takové smýšlení nějak odvolati, nemůže se mu Církev nikterak vtírat. Ani jeden spolek neposílá svůj prapor k členům vystoupilým. Církevní pohřeb je pocta. Je to poslední důkaz příslušnosti. Církev uznává svého člena a člen uznává Církev. To je smysl kříže, kadidla, církevních obřadů, duchovního u otevřeného hrobu. To vše ovšem záleží na posledních projevech zesnulého. Snad jimi tlumočil touhu vrátit se. Ještě posledním němým znamením, posledním otevřením očí, němým pohybem ruky by se mohla dokázati vůle k návratu. Můžete-li mi říci zcela jistě, jak

jste jej znal, že by nebyl duchovního odmítl, kdyby se s ním bylo o tom mluvilo v poslední hodině, jste-li opravdu přesvědčen, že mu záleželo na smíření s Církví, v níž prožil své mládí, tak by mohl být církevně po katolicku pohřben. Otáze se na to. Vyměníme telefonní čísla. Telefonuji na arcibiskupskou konsistoř. Určím faru. Vyjednávám se zástupcem farn. úřadu. Všechno by bylo tak zhruba v pořádku. — Volám. Někdo cizí u telefonu. Říkám krátce, jak se věci mají. Konečné rozhodnutí se mi pak bude telefonovati. Opět uplyne, hodina.

Volám znovu a mluvím telefonicky s ní samou, s vdovou. Děkuje za účast. Ale nechce se rozhodnouti pro katolický pohřeb. Předně proto, že bude pochován na hřbitově protestantském a ona by protestanty nerada urazila. »Za druhé,« praví, »nebyli jsme církevně sezdáni a můj muž se úplně odcizil katolické Církvi.« Zdůrazňuji, že se Církev katolická nevtírá. Kdo k ní nechce náležeti, toho nenutí do stínu svého praporu. Rozhodující jsou poslední vůle a poslední smýšlení, i když od Církve odpadl. Táže se na jeho smýšlení. »My jsme,« praví ona, »o takových věcech nikdy spolu nemluvili. Nemohu vám při nejlepší vůli říci, jak by se byl choval, kdyby se mu bylo, když klesl, mluvilo o vážnosti jeho stavu a o jeho náboženských povinnostech. Děkuji vám za vaši dobrotu. Ale bude přece lépe, abychom nikoho neurazili, když jej pochováme civilně.«

Tak je katolický Porýňan pohřben civilně na západním hřbitově berlínském. Neznám jeho rodiny, ani jeho vychování. Rodiče jsou mrtvi. Ale sourozenci, jak jsem doslechl, jsou horliví katolíci a velmi bolestně nesou to, že jejich bratr bez svátostí a bez požehnání Církve sv. je v dalekém Berlíně pochován. Jeden z mnohých. Zvadlý list ... možná již záhy svátý se stromu. Věděla o něm duchovní správa, když vkročil do tohoto města? Zajímal se oň některý spolek, když otevřel v Berlíně obchod? Řekl mu někdo aspoň slovíčko, když šel na civilní úřad? Přišla k nám vůbec jeho adresa? Nebo se v tomto ohromném městě ztratil? Jako tak mnozí! Snad ani nevěděl, že je zde 54 okrsků duchovní správy! Že máme tučet katolických hřbitovů a tučet katolických nemocnic! A doma v Porýní se všechno rozumělo samo sebou. Měsíc květen svátek květin a voskovic. První sv. přijímání! On také nesl voskovou svíci. Měl také na černém slavnostním oděvu připjatou kytíčku. Obnovoval také v tom ozářeném kostele před očima šťastných rodičů katolický křestní slib. A pak odešel do dalekého světa! Dech jeho náboženské duše slábl čím dále tím více, tepot tepny jeho náboženského života byl čím dál vlažnější, vzpomínka na mateřské nauky umlkala víc a víc! Nyní leží v neposvěceném hrobě někde na kraji města a nikdo neví, že tam leží pochován katolík. A všechna lidská dobrota, která ho v poslední hodině obklopovala, zůstala neozářena svátostí pokání, přijímáním a pomázáním. Jeden z mnohých!

Před mou duší je mnoho takových zežloutlých, zapomenutých ratolestí, odtržených od kmene ruchem velkoměstským. Jest jich tisíce. Tolik mrtvol! Hlasité, děsivé, strašné zpytování svědomí! Nezapomínejte svých bratrů! Velkoměsto má k nim nejen závazky materiální, ale také mravní a náboženské. Tak to dále jíti nesmí! Takto přistěhovanci do země klesati nesmějí. Bez písně otčiny a

bez církevního požehnání. Měl pravdu ten protestant, který mě ráno volal, když pravil, že katolický člověk má být přece pocho-
ván po katolicku. Pomozte, přátelé, kteří se připravujete na vý-
boj, aby lidé, kteří v své domovině náleželi k nám, také našimi
zůstali! Musíme činit obé: získávat nové i dobývat ztracené zpět!
Z poznámek Dr. Sonnenscheina.

Zprávy z periferie.

Na svátek Panny Marie Karmelské dostali nejchudší z našich
chudáků na pražské periferii, a to v Dolní Krči, své pracovníce
a pomocnice. Šířavské sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie
se svými charitkami otevřely tam Dětský útulek sv. Terezičky a
zahájily svou činnost návštěvami v nejchudších rodinách. V témž
týdnu se v útulku ubytoval Král králů Kristus Pán v chudícké
kapli, aby tam byl magnetem, jenž by vábil k sobě opuštěné, za-
nedbané, nešťastné duše té části periferie. Jsou vskutku jako ovce
bez pastýře. V neděli 21. srpna sloužil v útulku mši sv. ndp. kanc-
lér dr. Opatrný, jenž v promluvě na téma »vida město, plakal nad
ním« velmi dojemně a výstižně vytkl účel této činnosti sester.

Je nesnadno popsati sociální bídu a náboženskou zanedbanost,
kterou sestry nalézají při návštěvách v koloniích. Prosíme vše-
chny, kdo touží, aby Kristus Pán vládl i nad těmito dušemi, by
podporovali pracovníce apoštolátem modlitby a obětí, a kde mož-
no, také almužnami. Je bolestné, vidíme-li takovou bídu a nemů-
žeme-li pomoci. A z čeho mají sestry pomáhat, když jsou samy
úplně chudícké a mají sotva nejnutnější věci? Za každý dárek,
ať peněžitý nebo v potravinách, za šatstvo, nádobí, náradí, za da-
rované knihy pro dospělé i pro děti, jimiž by se mohly dobré myš-
lenky vnášeti do rodin, vyslovujeme nejsrdečnější Pán Bůh za-
plat. Vše se vděčně přijímá buď přímo v Dolní Krči v Dětském
útulku sv. Terezičky č. 300, nebo v Přerově na Šířavě č. 7. Mílo-
dary radče posílati s poznámkou »pro periferii«.

Podobnou činnost zahájily sestry koncem srpna v Brně, kde
otvírají sociálně charitativní akademii pro výchovu pracovníc v
křesťanské sociální práci na Pekařské ulici č. 8. Praktickou práci
konají s charitkami na brněnské periferii, a to v Zábrdovicích,
v Židenicích a v Juliánově. Pokud čas stačí, převzaly tamtéž i vy-
učování náboženské na veřejných školách. Mimo školu působí
dětskými besídkami, návštěvami rodin atd. I tam spoléháme v
hmotném ohledu jen na Boží Prozřetelnost a na dobré lidi.

Kéž matka národa sv. Lidmila se sv. Václavem žehnají začát-
kům této práce pro pokřesťanění a obrození našich rodin!

Laický apoštolát.

V čem záleží důstojnost a vznešenost laického apoštolátu?

V tom, že laický apoštolát:

1. přispívá k větší cti Boží,
2. napomáhá k rozkvětu a k rozšíření Církve,
3. slouží k pravému štěstí bližního, jak časnému, tak věčnému,
4. svou činností se spojuje s vykupitelským dílem Ježíše Krista,
poněvadž se snaží »rozšiřovat známost a lásku Kristovu«.

5. Prospívá vlastnímu náboženskému životu, pobádaje ke všem ctnostem a propůjčuje životu a činnosti věčné hodnoty.

Cena nesmrtelné duše zušlechťuje také činnost laického pracovníka v duchovní správě. Kdyby mohl pomoci jen jediné duši, bylo by mu to svrchovanou odměnou za všechny námahy. »Jedna jediná duše je dílecce dosti veliká pro biskupa.« (Karel Bor.)

»Laický pracovník vidí, kterak jeho práce je částí velkých úkolů v obcování svatých. Církev Kristova jest mu svatým městem, snoubenkou Páně, jež má býti bez poskvrny a bez vrásky, je mu tajemným tělem, v kterém žije Kristus, révou, jež přijímá svou úrodnost z milosti Kristovy. Býti světélkem v tomto městě, zdravou buňkou v tomto mystickém těle, úrodnou větévkou na révě Kristově, zkrátka — svým životem a svou činností zachovávat v Církvi dílo Kristovo: jest ustavičnou, vroucí, apoštolskou modlitbou pravého pomocníka v duchovní správě. Království tohoto světa utlačuje se všech stran Církev Kristovu, ubíjí víru, otravuje mravy. Četa laických pomocníků však, je ve výpomocné službě úřadu učitelského, kněžského a pastýřského, založeného Kristem, aby dílo Kristovo podporovala: »Já jsem přišel, aby měli život a měli hojnost.« Jan 10, 10. Svět. bisk. Stoffels.

Dvě novinky z „Edice Smíru.“

Dr. J. E. Mossong, »Apoštolát, na který se zapomíná«: **Modlitba a oběť za kněze.** — Dr. Miklák napsal kdysi v Lidových listech, že na všechno pamatujeme a všem se dostává podílu z našich modliteb, jenom na modlitby a na oběti za kněze že se málo myslí, jenom tento druh apoštolátu že nemá u nás dosud svých horlivců.

Když se ten článek objevil v novinách, tehdy se už připravovalo dílko, které má za účel povzbudit právě k tomu apoštolátu. Je to knížečka P. Mossonga »Apoštolát, na který se zapomíná«. Pro naše poměry upravily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v své Edici Smíru (Přerov, Šířava 7). Cena 6,80 Kč.

R. Plus, »**Myšlenka smíru**«. — Tato kniha ujasní čtenářům myšlenku úchvatně krásnou, potěšující, posilující a za naší doby tak spásnou: myšlenku smíru. Z četby vysvítá, že duch smíru není v Církvi sv. ničím novým, neznámým, nýbrž že sám sebou vyplývá z učení sv. víry o mystickém těle Kristově. Dále tato kniha ukazuje, že nejen duše zvláště vyvolené, nýbrž každý křesťan jako úd tohoto mystického těla má mít účast v jeho vykupitelském díle, jak nás k tomu vybízí encyklika sv. Otce Pia XI. o smíru (Misericordissimus Redemptor), připojená k tomuto dílku. Čtenáři Plusovy knihy »Bůh v nás« jistě budou hledět i z této jeho knihy načerpat světla, síly a horlivosti. — Cena 12 Kč.

Apoštolské duše upozorňujeme na apoštolátní akci pro záchranu a pro posvěcení duší. Je to volné sdružení sv. Terezie Ježíškovy. Snahy sdružení se nesou k tomu, aby členové vyprošovali Církvi sv. v našich vlastech mnoho horlivých a svatých kněží, aby sami, kde jen možno, pracovali o obrodě křesťanské rodiny, o záchraně víry a nevinnosti naší mládeže a také hmotně almužnami podporovali vybudování laického apoštolátu. Blíží poučení o sdružení lze nalézt v knížečce **Po vůni tvých růží**. Cena vázané v plátně 12 Kč, v poloprátně 10 Kč. — Do ducha sv. Terezie z Lisieux hluboce uvádí dílo **Duch sv. Terezie Ježíškovy**. Tato kniha, přeložená z francouzštiny, náleží k nejlepším spisům o sv. Terezií Ježíškové vůbec. Cena 20 Kč.

Čtenářům sv. Terezie doporučujeme také knižní novinku Suberville-Odvalil, **Hvězda z Lisieux**, mysterium v sedmi obrazech ze života sv. Terezie Ježíškovy. Cena 12 Kč. — Edice Smíru, Přerov, Šířava 7.

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Jan Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec pro drobnou práci v katol. akci.

Vychází měsíčně. — Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Širava 7. — Číslo 20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně **3 Kč.**

Jak sloužiti užitečně Kristu Králi.

Věz, synu, že po péči o svou věčnou spásu nemůžeš mí učiniti nic milejšího, než pracovati pro mou svatou věc.

Dokud budete slepí, synové světla, dokud budete kořistí pekla vítězího? Jsem-li Král králů a Pán vládců, proč mne nevzdáváte povinný hold za vše, čím vládnete?

Jestliže zloba nabude moci, způsobí více škody nežli mor.

Nepřestávej pracovati pro mou svatou věc z obavy před pochvalou. Měj čistý úmysl, neboť máš v srdci dosti pokleslosti a zmatku.

Nevyhybej se činností veřejné ze strachu před bojem a potupou, neboť má spravedlnost bude tě slávou a obranou.

Jakpak chceš, aby mě celý svět velebil a uznával, ponecháváš-li vítězství bezbožným?

Čím vyššího a užitečnějšího důstojenství spravedlivě dostoupíš, tím více příkladů spravedlnosti a pokory budeš moci dávat.

Nehleď při svých tužbách na sebe, a nebudeš zapomínati sloužiti mně svými povinnostmi.

Čím více a ochotněji se obětuješ za všechny, tím více budou mě velebiti před národem obětí tvé vzácné šlechetnosti.

Pálau T. J., Katolík činem.

Modleme se: Všemohoucí věčný Bože, ty jsi chtěl vše obnoviti v svém milovaném Synu, Králi všeho tvorstva; uděl milostivě, aby se všichni národové, rozdělení hříchem, podrobili jeho nejpříjemnější vládě. Jenž s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

Orace mešní.

Milosrdná láska, známka vyvolení.

Nikdy sice nemůžeme naprosto jistě věděti, jsme-li v stavu milosti, poněvadž nejsme schopni vyzkoumati taje vlastního srdce. Milosrdná láska k bližnímu je však jistě ze všech známek vyvolení nejjasnější a nejutěšenější, neboť, aby duše vpravdě milovala bližního, musí nejprve milovati Boha. »To jinak ani nemůže býti,« pravil Pán Bůh sv. Kateřině Sienské, »neboť láska ke mně a láska k bližnímu jest jedno a totéž. Čím více duše miluje mne, tím více miluje bližního, neboť láska k bližnímu pochází ode mne. Bude to známkou, že mě máte posvěcující milostí v duších, jestliže bliž-

nímu popřáváte užítku ze svých modliteb, které konáte se sládkou a milou touhou, abyste přispěli k mé oslavě a k spáse bližního. Duše, zanícená láskou k mé Pravdě, nikdy neustává celému světu bytí prospěšnou.«

Těchto pár vět pro pracovníky v laickém apoštolátě je vyňato z knihy Lajeunie, Anne de Guigné, jejíž český překlad pod názvem »Anička« připravuje naši mládež a jejím rodičům »Edice Smíru«.

Zprávy z periferie.

I.

Naše první návštěva na pražské periferii byla v rodině N. Zaklepaly jsme, chytly za kliku, bylo zamčeno. Z nítra však se ozývaly dětské hlásky. Tázeme se štěrbínou ve dveřích: »Děti, jste samy doma?« — »Ano.« — »A kde je mamínka?« — »Šla s popelem.« — Za chvíli se vrátila matka s nahým, asi dvouletým dítětem v náručí. Vešly jsme do bytu. Neobyčejná bída zela ze všech koutů. Dvě děti si hrály na zemi, na kolébce leželo děťátko šestiměsíční bez pradáčka, jen v peřince. Tázaly jsme se matky, zdali by děti posílala k nám do útulku. Projevila ochotu, dala nám ještě nějaké informace, a nejstarší, pětiletou Fanynku jsme vzaly hned s sebou. Teď je slunečkem našeho útulku.

Přišly jsme na to, že děti nejsou křtěné, otec bez vyznání, matka katolička. Když jsme se tázaly otce, zdali dovolí, aby děti byly pokřtěny, nebyl proti tomu. Již byl stanoven den křtu. Bylo však zjištěno, že nejmladší dítě nemá ještě ani rodného listu a že rodiče nejsou církevně sezdáni. Bylo potřebí opravdové sanace rodiny. Rodiče byli ochotni ke všemu, jen když jim sestry s charitkami u církevních i světských úřadů vše předběžné vyřídí, listiny opatří a podobné.

A přišel den, kdy se nám dostalo štěstí, že jsme mohly v našem dětském útulku sv. Terezičky mítí zpravky a křest. Dobrotivý dp. farář michelský vykonal ten posvátný obřad v první neděli říjnovou. Slavnost byla tak dojemná, že ani jedno oko nezůstalo suché. Opatřily jsme s charitkami za pomoci dám z Mariánské družiny od sv. Ignáce a jiných dobrodinců dětem bílé šatičky a rodičům vhodný svatební oděv. Mariánská družina dám se také postarala o svatební a křestní hostinu v útulku a šťastnou rodinu hojně obdarovala.

Nyní ovšem se rodina nesmí ještě pouštět s očí. Starost o výchovu dětí a o spořádaný život rodinný nesmíme ponechat náhodě.

II.

Téhož dne jsme vykonalY návštěvu také v rodině X. Byly jsme upozorněny, že je tam neobyčejná bída, pět drobných dětí, nejstarší devítileté, otec churav. Lze snadno si představit větší bídu, než jsme našly. Světnička jako dlaň, v ní se tísnilo sedm osob. Dvě

postele bez slamníků, bez peřin, není peněz ani na kus pořádné pytloviny, ani na slámu do slamníků. Spí se na hadrech, o čistotě a pořádku nemůže býti vůbec řeči. Vizaly jsme si hned tři děti do útulku.

Později přišla matka »platit« za pobyt a stravu dětí v útulku. Tázaly jsme se jí s úsměvem, má-li nazbyt, že chce platit; se slzami se přiznala a ukázala, že má jedinou dvacetikorunu, poslední po nákupu nejnnutnějších potřeb. Mínila ji však dáti sestřičkám, poněvadž prý ví, že také nemají. Mimovolně mi napadla slova velkého jednoho lidumilla: »Když dává chudák chudákovu, usmívají se andílci v nebi a žehnají oběma.« Nepřijaly jsme od ní ovšem nic. Se slzami vyprávěla, že, když zaplatí činži, žijí s celou rodinou jen o černé kávě, a když chce chléb nechat dětem, že pláče, že také nebudou jíst, když maminka nejí.

Za několik týdnů přišla paní X. na besídku rodičů. Po přednášce dp. dr. Kruse přitočila se k nám a šeptala sestře tajemně: »Ctihodná sestro, já mám dnes nové šaty.« — »Opravdu?« — »Ano, koupila jsem si je. Dala jsem za ně 75 Kč, to jsem si zašetřila za tu dobu, co ty děti mám u vás. Pěkné jsou, pravda?« — Pochválily jsme jí je. Byly slušné, vkusné. Chlubila se dále: »Punčochy jsem dostala od jedné paní, střevíce mám vypůjčené.« A blaženě se usmívala. Jak málo potřebuje náš lid, abych byl šťasten! Jen trochu hmotné pomoci a kousek lásky. Kéž mu můžeme i Pána Boha vrátit! Ale k tomu vede cesta jen charitou.

Zatím jsme s paní X. o přijetí sv. svátostí nemluvily. Myslím, že by skoro byla už doba příhodná. Jen se tážl důvěrně: »Jestli-pak, milá paní, jsou všechny vaše dětičky pokřtěny?« — »Jsou, jistě jsou!« — »A jste sezdáni církevně?« — »Ano, jsme. Víte, cti-hodná sestro, povídala jsem mu před svatbou: »Viš, hochu, bez Pána Boha žít nebudeme. Dáme se oddat v kostele.« A nevíte, sestřičko, o nějakém byt? Budeme se musít stěhovat, tam nemůžeme býti...« a uvádí důvody. Věřím, že za těchto okolností tam nemohou býti. Ale zatím nemůžeme poradit, neznáme ještě dobře periferii.

III.

O brněnské periferii nám sestry píší:

Po vyučování jsme se pustily do cihlářských kolonií. Ach, tam je bídy! Našly jsme doma jen děti a ty by nám byly daly hned celé srdce. Na poledne jim nikdo nevaří. Špinavé lokty a kolena jim vykukovaly z hader. I duševní bídy je tam asi dosti. Málokteré dítě odtud chodí do náboženství, a do kostela vůbec nechodí. Jeden třináctiletý hoch již dělal plány, jak se dá zase zapsati do náboženství... Kéž bychom se těm chudákům mohly plně věnovati! Kdyby nás bylo víc! Zajdeme tam nyní častěji před vyučováním nebo po něm. Potřebovaly bychom šatstvo, prádlo, obuv, hračky, knihy. Kolik zbytečných věcí bývá v domácnostech, jen překáží, a zde bychom je tak dobře upotřebily!

Několik otázek a odpovědí.

Kterých vlastností je třeba apoštolské činnosti laické?

Každá laická činnost apoštolská, aby byla v duchu Ježíše Krista, musí mít tyto vlastnosti: musí býti: 1. církevní, 2. v duchu víry, 3. obětovná, 4. pokorná, 5. vytrvalá, 6. křesťanisky moudrá.

Kdy je činnost laického apoštola církevní?

Činnost laického apoštola je církevní, když se podřizuje Církvi a když je v duchu církevním.

Svatý otec žádá, aby věřící v své spolupráci byli podřizeni Církvi. Praví: »Nejtěsnější spojení s námi a s Kristem je nezbytnou podmínkou laické práce o rozšíření a posílení království Kristova, aby se obnovil všeobecný mír.« (Ubi arcans Dei.)

Proto veškerá práce ke cti Boží a k spáse duší musí mít schválení církevní. Práce sebe lepší, konaná bez požehnání církevního, je nejen chybou proti poslušnosti, ale také by byla sama v sobě ponejvíce marná. Proto i ve farosti má laický apoštolát svou činnost konat jen se schválením farářovým.

Kdy se laický apoštolát koná v duchu víry?

Laický apoštolát se koná v duchu víry, když své pohnutky čerpá z víry a když se při své činnosti vždy řídí pravidly víry.

Nadpřirozené pohnutky jsou: snaha, aby Bůh byl víc ctěn a oslaven, spása duší, vlastní posvěcení, duch pokání, naděje na věčnou odměnu.

Pozemské pohnutky: slava po cti a vážnosti, po uznání a chvále a pod. To jsou pohnutky bláhové; odnímají práci cenu a člověka připravují o věčnou odměnu. Na ně se vztahuje slovo Páně: »Vpravdě pravím vám, vzalí odplatu svou.« Mat. 6, 2.

Nadpřirozenou je také pohnutka na věčnou odměnu. I laického apoštola se týká slovo Kristovo: »Radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích.« Mat. 5, 12

Lístopadová charita. V listopadu prokazujeme milosrdnou lásku zvláště duším v očistci! Je to v duchu Církve sv. Abyste co nejvíce propagovali tento zásluhný apoštolát, rozšiřujte také hodně brožurku č. 7. hluchín. sbírky »Životem«: »**Pomáhej duším v očistci!**«

Blíží se zima. Večery se dlouží. Více se čte. Poradte o dobrém četbě! Dobrá kniha je velikým apoštolem! (Viz č. 2. sbírky »Životem« Velmoc tisk.) Vzdělaný katolík si zařídí svou **domácí knihovnu**: Jste členem Dědictví svatojanského? (Praha IV., Víkárská 35.) Platí se tam jednou pro vždy 80 Kč a za to dostanete každý rok několik knih zdarma. — Máte celou sbírku »Životem«? Vychází právě III. série po 24 listech. Předplatné na každou serii toliko 13 Kč. — Rozšiřujte **Směrnice!** Odběratele, kteří dosud nezaplatili předplatné, **prosíme snažně o vyrovnání.**

Na milkulášskou a vánoční nadílku připravuje Edice Smíru pro naše děti sbírku eucharistických povídek »**Dej mí srdce své!**«

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Jan Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.

SMĚRNICE

**pro drobnou práci v charitě, v laické výpomoci v duchovní správě a vůbec
pro drobnou práci v katol. akci.**

Vychází měsíčně. — Řídí Dr. B. Vašek, profesor v Olomouci. — Administrace
a expedice Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie, Přerov, Šířava 7. — Číslo
20 haléřů, ročně Kč 2.40, poštou 25 haléřů, ročně 3 Kč.

Kdo je laickým apoštolem?

Laickým apoštolem je každý, kdo v tiché, usilovné práci se snaží o vlastní posvěcení. Bez vnitřní reformy jednotlivce se nezlepší poměry ve státě, vůbec v lidské společnosti. K jakékoli činnosti, má-li být úspěšná a pronikavá, se musí po této příkré stezce.

Laickým apoštolem je každý, kdo jest ochoten k utrpení a k oběti. Síly k tomu nabývá v modlitbě a ve sv. přijímání, ve vroucím spojení s Kristem Pánem.

Laickým apoštolem jest, kdo vážně pojímá přikázání »miluj bližního jako sebe!«

Laickým apoštolem jest, kdo umí své katolické ideály také v praktickém životě uskutečňovati a hájiti. Není životní formy lidské společnosti, kde by nebylo možno pracovati apoštolsky.

Nejlepším apoštolátním prostředkem je dobrý příklad. Ničím nenaбудeme tak veliké důvěry, jako když důsledně budeme zachovávat to, co hlásáme. Nic však důvěru k nám nepoškodí víc než to, bude-li propast mezi naší teorií a praxí. J. S.

Krásný apoštolát.

Uvažil jsi už někdy, že, když se ráno radostně probouzíš, pro tisíce lidí nastává noc smrti? Když začínáš práci, že pro mnohé lidi se pozemská práce končí a že jim nastává hodina, v níž nikdo nebude moci pracovat? Když uléháš k spánku, nesčetným očím počíná zářiti světlo věčné.

Smrt prochází neúnavně celým světem a není hodiny tak těžké jako hodina smrti. Nikdo není chudší než ti, jimž smrt vtiskuje svou pečeť na čelo.

Nepudí tě láska Kristova, abys pomohl aspoň modlitbou nebo obětí? Nezapomeň na to ani jediný den! Je to memento i pro tebe. A budeš-li milosrdný k umírajícím, snad, až sám budeš umírat, sepnou se někde ruce k modlitbě za tebe a zasvitne ti světlo útěchy a milosti, aby tě uvedlo do blažené věčnosti!

Modlete se o dobré kněze!

Slavný biskup Ketteler, vynikající jasným rozumem, velkou moudrostí a láskou, nikterak se neklonil k mysticismu ani k blouz-

nivosti. Připomínáme to úmyslně, chtějíce vypravovati z jeho života podivuhodnou událost, jež ho přiměla k tomu, že se stal knězem.

Když totiž Ketteler v svém jinošském věku jednoho večera vážně přemýšlel o tom, v kterém povolání jej asi Bůh chce mítí, a nikterak se nemohl rozhodnouti, poněvadž se lekal posvátného kněžství, měl najednou zvláštní zjevení. Viděl řeholnici, úplně neznámou, která klečíc před obrazem Ježíše Krista vroucně se modlí. Jakožto střizlivý právník poznal Ketteler, že to není klam roznicené obrazivosti, nýbrž že je to opravdové zjevení. Při něm zároveň se jinochu dostalo vnitřního osvícení, že ta řeholní sestra se modlí za něho, aby poznal, že jej Bůh volá ke kněžství. Ketteler si hluboko v paměť vštípil rysy tváře té řeholnice. Když zjevení zmizelo, byl pevně rozhodnut, že volání Božího uposlechne.

Stal se knězem velmi horlivým a později biskupem mohučským, jehož jméno bylo brzo velmi známo u katolíků i u jejich nepřátel. Jednou jako biskup sloužil v jednom ženském klášteře mši sv., při níž podával sestrám k jejich velké radosti sv. přijímání. Při tomto sv. výkonu se najednou zarazil a byl tak dojat, že stěží mohl dále podávati tělo Páně. Mezi sestrami totiž jedna se velmi podobala řeholnici, kterou v mládí viděl v tom podivném zjevení. Snad to byla ona? Není divu, že tato otázka velmi biskupa dojímalá.

Když po mši sv. měl sestrám v klášteře udíleti biskupské požehnání, byl patrně rozechvěn. Tázal se, zdali jsou přítomny všechny sestry, neboť chtěl požehnati všem. Řeklo se mu, že jsou tam všechny. Vtom však nesmělý hlas oznamoval, že chybí ještě sestra ze stáje. Biskup si přál, aby také přišla. Sestra se nemálo ulekla, když byla volána k ndp. biskupovi, ale hned pokorně poslechla a za chvíli klečela také před vznešeným hostem. Biskup se musil velmi ovládat, aby skryl své vnitřní pohnutí, neboť poznal zcela určitě, že tuto sestru viděl tehdy v tom zjevení.

Tázal se jí velmi laskavě, který úřad v klášteře zastává. Dověděl se od ní, že se stará o dobytek. Také ho zajímalo, zač se zvláště modlívá. Sestra odpověděla pokorně, že při své práci u dobytka se nemůže tolik modlití jak ostatní sestry, ale všeho času, který jí zbývá, že používá k modlitbě o dobrého kněze. Doufá, že tím snad také prospívá aspoň poněkud církvi sv. a pracuje o spáse duší. Biskup byl jejími prostými odpověďmi hluboce dojat. Ale ovládl se a nic té sestře neřekl o tom zjevení, aby neškodil její pokoře. Jen ji povzbudil, aby dále se modlívala horlivě na ten spasitelný úmysl, a z celého srdce jí k tomu udělil své arcipastýřské požehnání.

P. Staub O. S. B.

Zprávy z periferie.

I.

Sestry z Brna píší:

Asi v polovici října v sobotu jsme mimo jiné navštívily také rodinu naší žačky Štěpánky N. ze IV. tř. obecné. Štěpánka nás již

dlouho vyhlížela a zavedla do útulného bytu. Silná paní příjemného zevnějšku nás zvala dál.

S důvěrou nám svěřila, že, když byla v rodině za nemoci otce, vy bída, přišli k nim jednou z česko-bratrské sekty a slibovali podporu, jestliže přestoupí k Jednotě. Dali se zlákat. Po smrti otce přestávaly matka s dítětem chodit do shromáždění česko-bratrského, a proto po nějakém čase z něho byly vyloučeny. Aby nezůstalo děvče bez náboženství, přihlásila je matka do katolického. Sama od sebe chtěla děvče dát přepsat, ale sebe ještě ne. Právily jsme jí, jak by to bylo pěkné, kdyby s dceruškou se vrátila i maminka. Svolila, ale prosila, abychom jí to vypravily, že nebývá doma.

Za týden jsme je opět navštívily. Když jsme vešly, seděl ve světnici syn v plné mužné síle, ale slabomyslný. Paní N. nás pěkně přivítala, syna poslala do vedlejší světnice a zůstaly jsme v kuchyni samy. Přišly jsme si pro listinu, kterou oznamovala svůj návrat do katolické církve. Když listinu podepsala, pravila: »Jakpak to bude se sv. zpovědí? Nebyla jsem jak při oddavkách, tedy více než před 20 lety. Pomohly byste mi trochu? Člověci sice tak nehřeší, nikoho jsem nezabila, neokradla, ale přece mám čeho litovati. Je to hloupé, když člověk do zpovědnice přijde, řekne tomu knězi dva hříchy a neví dál.« Slíbily jsme jí pomoci a daly hned stručný návod. O jejím dobrém úmyslu svědčí dobré předsevzetí. Hned si totiž umíňovala hlasitě: »Štěpánko, víš, teď se musíš každý večer pomodlit. Otčenáš a Věřím v Boha a poprosíš ctihodnou sestřičku, aby ti napsala nějakou pěknou modlitbu, maminka se jí také naučí a budeme se modlívát spolu. Budeme chodit každou neděli do kostela, maminka na sedmou a ty na hrubou.«

Pod dojmem vzpomínek na minulost vyhrkly paní N. slzy proudem, uchopila sestřinu ruku a pravila zajímavě: »Nemějte nám to, sestřičky, za zlé!« Projevily jsme radost z jejího návratu a pravily, že málokomu se dostane toho štěstí, aby našel pravou cestu zpět. Otevřela celé své srdce a vyprávěla o zemřelém muži, jak velice trpěl. Ona že se o něho obětavě starala. Jedné věci však že velmi želí. Když se chýlil jeho život ke konci, radila jí jedna příbuzná, aby mu zavolala katolického kněze, ale neučinila to, poněvadž spoléhala na pomoc při pohřbu od Jednoty česko-bratrské. Muže jí pochováli zadarmo, ale ona si nyní dělá výčitky.

Štěpánka trochu nedoslýchá, slíbily jsme jí, že s ní zajdeme do nemocnice u sv. Anny. Zdvihly jsme se k odchodu. Obě potěšeny vyprovázely nás ke dveřím. Paní N. prohodila: »Celá ulice nám bude závidět!« Sama od sebe nám odevzdala dvě cenné bible a sektářské knihy, za které jsme jim pak v době přípravy daly knihy jiné.

Týden poté v předvečer svátku Ježíše Krista Krále v tiché poboční kapli kostela x-ského se konala významná slavnost. Dobrý Pastýř přijímal dvě ztracené ovečky do svého ovčince: paní N. a její dcerušku Štěpánku. — Čtrnáct dní se svědomitě a horlivě

připravovaly na ten den. Učily se vyznání víry, paní N. se připravovala na sv. zpověď a pilně si opakovala katechismus.

Dnes nás očekávaly u kostela v X... v umluvenou hodinu ve tři čtvrti na 5. hod. večer. Paní N. se přiznávala: »Mohly bychom se ještě trochu připravit, pomodlit se, mám z toho velký strach!« A za chvíli: »Tak mi srdce tluče!« Uklidnily jsme je a pokynuly jim do lavice. Samy jsme odešly vyhledat dp. kaplana. Přivítal nás v sakristii, kam jsme zavolaly matku s dcerou. Připravil je tam na obřady, vysvětlil jim vše, pověděl podmínky přijetí do církve zpět a paní N. radostně přikyvovala, že ráda splní vše, a všechno že umějí, vždyť se tomu učily celý týden!

Potom v kostele při obřadu se modlily vyznání víry tak vroucně, opravdově a vážně, že jsme byly dojaty k slzám. Dojemná byla jejich přísaha na sv. evangelium. Když po paní N. to činila i její dceruška, poněkud nedoslýchavá, opakovala jí matka slova knězova hlasitě do ucha; dítě je zase radostně opakovalo po ní.

Pak nastal nejtěžší okamžik pro paní N. Přiklekla ke zpovědnici s tlukoucím srdcem, ale upřímně, chvílemi až hlasitě vyznávala své hříchy. Po dlouhé chvíli vyšla ze zpovědnice všecka zářící vnitřním štěstím. Když se pomodlila poklání, oddechla si: »To mi spadl kámen se srdce! A zítra nás čeká věc nejkrásnější, sv. přijímání!«

V sakristii jsme pak všichni potvrdili návrat do církve podpisy.

II.

Z pražské periferie se dovíte velmi poučné a zajímavé věci z brožurek čís. 63. a 64. sbírky »Životem«, jež právě vyšly (v exercičním domě v Hlučíně). Apoštol pražské periferie dr. Fr. Krus T. J. v čís. 63. »Na pomoc velkému dílu!« čtenářům věre klade na srdce důležitost práce na periferii a velmi poutavě líčí její první začátky. V čís. 64. »Jde o svatováclavské dědictví« rozvíjí další postup práce od založení Díla bl. Anežky Přemyslovny a na konec podává některé zajímavé a dojemné ukázky z praxe. Obě brožurky jsou bohaty obrázky. Doporučujeme je každému co nejvřeleji.

Naším odběratelům. Každý, kdo se zajímá o laický apoštolát, měl by znáti životopis **Markétky Lekeuxové**, psaný jejím rodným bratrem P. Martialem Lekeuxem O. S. F. — Český překlad vyšel v »Edici Smíru« v Přerově. Cena 20 Kč (pro odběratele Království Kristova a Směrníc 16 Kč a pošt.). Edice Smíru poskytne odběratelům Král. Kristova a Směrníc i při jiných objednávkách svých knih přiměřenou slevu, když st odvolají na toto oznámení. — Nové odběratele, kteří by se zajímali též o **I. ročník Království Kristova a Směrníc**, upozorňujeme, aby si je objednali včas, dokud jsou na skladě všechna čísla. — Všem štědrým dárcům tlumočíme jménem chudých rodin na periferii nejvřelejší dík a jménem rodin, pro které se nám už nedostává podpory, prosíme o další dary, ať i ony cítí, že se blíží sv. Mikuláš a Ježíšek!

Imprimatur arc. konsistoře v Olomouci ze dne 19. března 1929, č. 4322. Používání novinových známek povoleno pošt. ředit. v Brně pod číslem 114.117-VI. ze dne 16. X. 1928. — Vydavatel dr. Jan Hejčl, univ. prof. v Olomouci. — Odpovědný redaktor Stan. Jadrníček. — Tiskem Společenské knihtiskárny v Přerově.